ISSN 0132-4462

ЛИСТОПАД

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 22 (1088)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я відпущу тебе, Золота Рибко, але виконай єдине моє бажання — навчи своєчасно здавати пускові об'єкти.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Нарешті наш директор відгукнувся на критику — поїхав по цехах.

УЛАНІВСЬКІ «ПЕРЕТВОРЮВАЧІ»

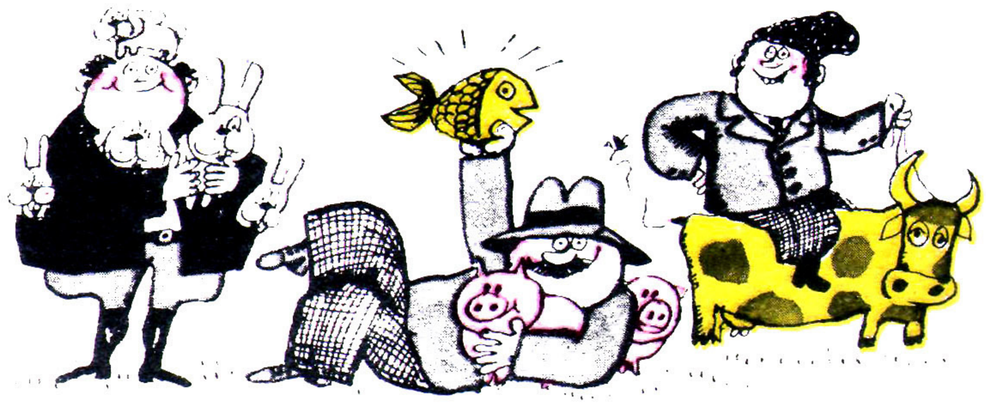

З дитинства ми знаємо, що з живої риби може бути варена, копчена і смажена. Пізніше дізнаємося з книжок (та й з власного досвіду), що з риби можна приготувати юшку: «подвійну», «потрійну», «адміральську», «королівську» — і ще понад триста різних страв. Відомо, що риба, особливо короп і карась любить смажитися й запікатися у білому вині, в сметані і навіть у гречаній каші з квашеною капустою і т. д. і т. п.

Деякі мужі з Уланівської рибоводно-меліоративної станції вважають, що цих риб'ячих перетворень замало. Приміром, головний бухгалтер цієї станції О. Т. Мисевський ось уже кілька років працює над проблемою: «Як карася перетворити на порося?».

У жовтні минулого року, скажімо, Олексій Тимофійович оформив документи (звичайно, липові) про те, що нібито він відпустив з комори станції Хмільницькому комбінату громадського харчування 1583 кілограми свіжої риби-карася на суму 569 карбованців 88 копійок. А насправді ту рибу він відправив не в комбінат, а «наліво». Вартість тієї списаної ним за «реалізацію» риби «закрив»... «різницею в цінах на бензин». А за гроші, які потрапили до його кишені за отого карася, що поплив «наліво», купив собі... що б ви думали? Порося.

Аналогічні, як пишуть дисертанти, експерименти Мисевський повторив і з рибою, яку нібито реалізовано Уланівському комбінату громадського харчування та іншим місцевим підприємствам й організаціям.

Чутки про «експерименти» дійшли від села Уланова аж до столиці, до самого Міністерства сільського господарства УРСР, якому підпорядкована ота рибоводно-меліоративна станція. Тож у березні цього року до Уланова прибула особисто головний бухгалтер Головного управління рибництва Міністерства сільського господарства УРСР Ганна Юхимівна Сахно. І не сама прибула, а прихопила з собою ще й головного бухгалтера Тернопільської рибоводно-меліоративної станції Н. А. Стець та начальника відділу рибництва Вінницького обласного управління сільського господарства В. Р. Клюкіна.

Ця досить авторитетна комісія десять днів і ночей гортала-перегортала різні папери, але так і не побачила наслідків «експерименту Мисевського» і змушена була в акті від 21 березня 1980 р. «комплексної документальної ревізії виробничо-фінансової діяльності Уланівської РМС за період з 1 липня 1976 року до 1 березня 1980 року» констатувати, що «реалізація товарної риби проводиться за прейскурантними цінами», а «звітні дані по роках та кварталах перед вищестоящими органами відповідають первинним документам». Словом, усе в ажурі, і прізвища керівників згаданої станції можна вносити до списку нагородження, якщо не почесними грамотами, то бодай преміальними.

Міністерству сільського господарства УРСР було відомо також, що директор цієї станції П. Ф. Янковський, працюючи над проблемою «Як жеребця перетворити на корову?», заборонив своєму головбухові прибуткувати лоша, яке у 1976 році привела кобила, котра належить станції. А коли те лоша виросло і стало жеребцем, Петро Федорович 12 травня 1979 року обміняв його у місцевому колгоспі «Дружба» на дійну корову-первістку вартістю 384 карбованці 60 коп. і відвів ту корову з колгоспної ферми... до себе додому.

Міністерство знало також і про те, що завідуючий складом станції М. А. Панчук працює над проблемою «Як нутрій перетворити на кролів?». З цією метою у квітні 1976 року станція закупила у Івано-Франківській області десять нутрій вартістю 398 карбованців і передала їх Панчуку. А той почав обмінювати нутрій на кролів. Та дообмінювався до того, що на станції не лишилось ні нутрій, ні кролів, ні грошей, затрачених на їх придбання та утримання.

Та все це не завадило отій міністерській «комплексній ревізії» відзначити у згаданому акті, що бухгалтерський облік на станції «ведеться згідно інструкції по веденню бухгалтерського обліку і звітності», а перелічені вище «експерименти» директора, головного бухгалтера і завідуючого складом станції — це всього-на-всього «випадки невірного придбання і оприбуткування матеріальних цінностей». А саме «невірне придбання» корови виправдовується тим, що нібито молоко від тієї корови директор використовував не для власних потреб, а для відгодівлі діток... риби.

І хоч як це дивно, а в Міністерстві сільського господарства УРСР повірили актові, від якого за кілометр відгонить «липою» і окозамилюванням.

І. ГАЛИЦИН.

с. Уланів
Хмільницького району
Вінницької області.

Виставка ширнепотреба

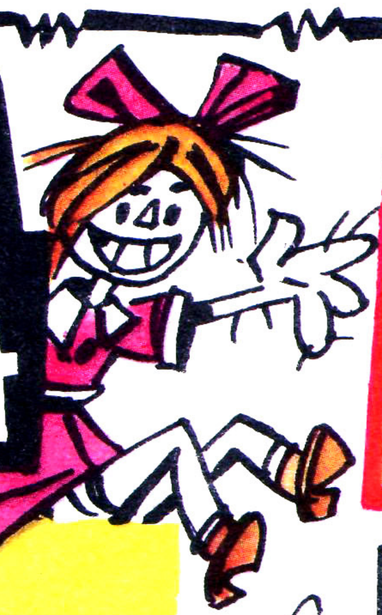

ЗАВЖДИ У МОДІ

Примхи моди примушують нас надто часто міняти свій гардероб. Сьогодні, скажімо, в моді гостроносі туфлі, завтра — тупоносі. Херсонська взуттєва фабрика пропонує універсальні жіночі туфлі. Вони, крім деяких незначних вад — шкіра зморщена, підкладка відстає і стирчить — мають чудову якість: носки в туфлях настільки деформуються, що і не второпаєш — гострі вони чи тупі, отже — завжди модні. 74 пари таких туфель демонструються на нашій виставці.

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

— Ви знаєте, лікарю, у моєї Олі якісь дивні плями на обличчі. На одній щоці рум'янець, а друга біла, мов крейда! До того ж, уся вона в подряпинах.

— А моя Олена очей не хоче розплющувати!

— А в моєї Люди одне око сіпається!

— Це що! Ось моя Нона навіть «мама» сказати не може. Замість цього слова — якесь ричання.

— А в мого Малюка все геть волосся повипадало!

— Бідні, бідні мої пацієнтки! — скрушно похитав головою лікар. Не у вас одних таке горе. Довелося мені оце почути аж 540 подібних скарг. А діагноз у всіх один. Усі оці Олени, Нони, Люди, Олі і Малюки страждають однією хворобою, що зветься браком. А виготовили цих бракованих ляльок дяді з Ворошиловградської фабрики іграшок. Тож давайте, милі дівчатка, хором скажемо цим дядям: «Як вам не соромно!»

ПОДЯКА

Шановний виставком! Прошу передати подяку дирекції Одеського м'ясокомбінату. Велику послугу зробила вона мені, випустивши партію попільничок. Купила я одну таку попільничку і подарувала Олегові. Олег — це той хлопець, з яким я зустрічалася. Мені навіть здавалось, що він симпатичний. Поки він мені не подарував хустку Олександрійського райпромкомбінату — є таке підприємство на Кіровоградщині. Після того подарунка я довго не могла отямитись. Більшої образи годі й уявити! Хустка та якогось жахливого кольору, вся у плямах, малюнки перекособочені. «Де взяв,— питаю,— таке страхіття?» «Купив»,— відповідає. Отже, не знайшов для мене нічого ліпшого. Образилася я так, що й дивитися не могла на нього. Мріяла посваритися з ним раз і назавжди. Та не могла знайти приводу. Ну, стривай, думаю. Я тобі теж щось таке подарую!.. І подарувала! Довго шукала, але знайшла таки. Це попільничка, що її на Одеському м'ясокомбінаті виготовили, справді виявилася унікальною халтурою. Вся в подряпинах, патьоках клею, до того ж і облізла, вона розпадалася — плавники і хвіст, що мали прикрашати попільнички, не трималися. Подарувала я йому цю попільничку, і більше він не з'являвся. Образився таки, мені на радість. Бо все одно я йому тієї хустки ніколи б не вибачила.

К. СМУГАСТА.

ЛІЖКО ДЛЯ СТОРОЖА

Скільки усмішок і карикатур присвячено сторожам, які міцно сплять на своїх робочих місцях. Але в тому, що сторожу хочеться спати на роботі, нічого дивного немає. Адже завжди людині хочеться саме того, що забороняється.

А що, як піти іншим шляхом? Дозволити сторожу спати під час чергування! Навіть ліжко поставити. Мовляв, лягайте собі і засинайте. Тільки поставити ліжко не звичайне, а виробництва Лебединського ліжкового заводу, що на Сумщині. Хоч на вигляд воно неоковирне, зате даємо повну гарантію: на ньому не заснеш. Сторож не зможе заснути, бо з того ліжка стирчать гострі кінці дроту, які впиватимуться йому в тіло. 140 таких експонатів прибули на нашу виставку з Бердянської міжрайбази облспоживспілки.

ОСОБИСТИМ ПРИКЛАДОМ

Любителі пива звикли до того, що в пивних барах та біля пивних кіосків завжди людно. Тому пивний бар, який недавно відкрито на нашій виставці, не може не викликати цікавості. В ньому завжди порожньо. Якийсь рідкісний відвідувач загляне сюди, замовить кухоль та, навіть не зробивши і ковтка, піде. Річ у тім, що пиво в нашому барі особливе. Його виробили на Полтавському пивзаводі в кількості 426 декалітрів. А особливе воно тим, що в ньому плавають якісь пластівці, чорнушки, а подекуди трапляються й шматочки скла. Тому ось і не наважуються його пити. От якби працівники пивзаводу, завітавши до нашого бару, самі б показали приклад!

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

Кажуть, на всі смаки не догодиш. Але Нікопольська взуттєва фабрика зробила сміливу спробу. Вона випустила партію чоловічих черевиків із таким розрахунком, щоб навіть дуже вередливий споживач міг знайти собі взуття до смаку. Яких тільки пар тут немає! Якщо вам подобається, щоб лівий черевик був вищий за правий, або навпаки — будь ласка! Хочете, щоб підошви були різної довжини? Є й такі. Або, щоб ті самі підошви дивилися в різні боки? А чому б і ні! Може, вам імпонують перекошені каблуки? Чи просто черевики з неприклеєними підошвами? Беріть хоч кілька пар одразу! Яких тільки екземплярів немає в партії взуття, яку на нашу виставку люб'язно переадресував Комунарський міськпромторг. Є тут будь-які черевики. Ось тільки — жодної пари якісних.

ДЗВІНОК ЧЕРГОВОМУ

На столі чергового задзвонив телефон.

— Міліція? Негайно приїздіть! У нашій хаті побували грабіжники!

— Заспокойтеся і розкажіть усе по порядку, — попросив лейтенант.

— Уявіть, приходжу оце я навідати квартиру моїх діточок. Дочка із зятем відпочивати поїхали, а мені ключі залишили, щоб я час від часу квіти поливала. Так от, приходжу я, а там таке трапилося! Мені аж ноги підкосилися. Уявіть, новий меблевий гарнітур, який вони, мої молодята, перед від'їздом купили, весь понівечений. Весь у плямах, відколах, подряпинах. Тріщини наскрізні! Дверцята з завісів зірвані. Отаке зробити з новим гарнітуром! А знаєте, скільки він коштує?

— Здогадуюсь, що немало, — відповів лейтенант.

— Отже, шукайте грабіжників! Я вам зараз нашу адресу продиктую.., — глухим від хвилювання голосом сказала жінка.

— Я гадаю, що знайти їх неважко,— зупинив її лейтенант. — Якби ви відсунули щось із цього гарнітура, принаймні якусь тумбочку, і роздивилися штамп на задній стінці.

— Це я можу,— погодилася жінка.

За хвилину вона диктувала лейтенантові.

— Черкаське виробниче меблеве об'єднання «Черкасмеблі».

— Так я й думав! — сказав лейтенант. — Це вже далеко не перший дзвінок з подібного приводу. Люди приймають звичайний виробничий брак за хтозна-що!

РОБОТА ЗА СУМІСНИЦТВОМ

У магазин «Пегас крилатий»
Прийшов поет Микола Пиріжок.
Взяли його на півзарплати
Змітать пилюку із своїх книжок.

ПРОТИВНИК ПЛАГІАТУ

Доцент Чеснюк не ласий на чуже:
Відмовивсь навідріз від плагіату.
До друку віддає тепер він вже
Вірші двоюрідного брата.

Олексій СВИДЛО.

м. Харків.

ПІДЙОМНИЙ КРАН «ПЕРЦЯ»

СТРАХОПУДНА ОКРАСА

Хто не любить свого міста? Отож і житомирці люблять. І не просто люблять, а й ревно дбають, щоб воно все кращало.

З цією метою ото й вирішили вони перекинути через тихий Тетерів 300-метровий пішохідний міст. Уявляєте? Територія міського парку відразу збільшиться вдвоє, і всім закоханим (мається на увазі — закоханим у своє місто!) житомирцям з 44-метрової висоти цього мосту відкриються такі краєвиди, такі панорами, що тільки дивися, ойкай, зітхай і насолоджуйся...

Словом, щоб довго не тягти з отими ойками та зітханнями, знайшли генпідрядника. А генпідрядчик, у свою чергу, знайшов субпідрядника — Вінницьке БУ-126 тресту «Укрстальконструкція»— і діло пішло. Навезли жваві хлопці з БУ-126 металевих конструкцій, несучих тросів, нагнали могутньої техніки... І — зникли. На цілих два роки. Потім так само загадково з'явилися знову — і знову хвацько вхопилися за роботу. Встановили берегові опори, з обох боків понарощували прольотні споруди і... зникли.

І ось уже знову два роки ніхто не може їх розшукати. Ні численні прохання, ні стягнута з них неустойка в сумі 3192 карбованці неспроможні повернути жвавих хлопців до Житомира. Іржавіють непофарбовані конструкції, потворною руїною чорніє недобудований міст, заноситься мулом безладно кинутий у річку середній його прольот, з сумом дивляться на цей малоестетичний краєвид житомирці й думають: а чи не навмисне зробили їм отак вінничани? Щоб, значить, не міг Житомир суперничати красою з милою їхнім серцям Вінницею?!

А що ж? Усе може бути!

Лунають, правда, окремі голоси, що для керівників БУ-126 взагалі всяка краса — до «лампочки». Як, до речі, й професійна гордість. Але усе це — неперевірені версії, і тільки самі вінницькі будівельники, гадаємо, напевне можуть сказати, так воно, а чи ні.

С. ВІКТОРОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

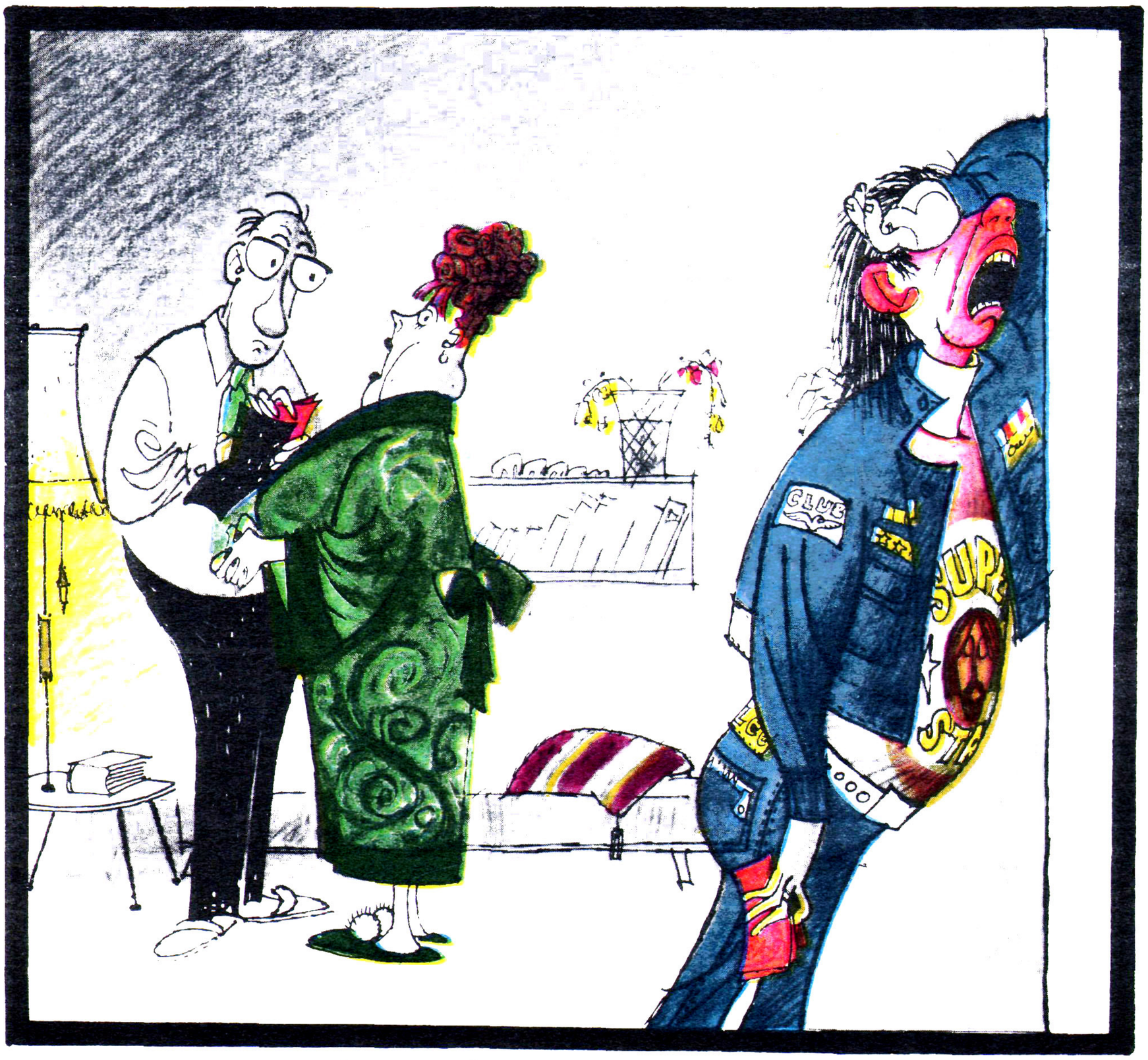

— Та заспокой дитину: дай, скільки просить!

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ОРИГІНАЛЬНИЙ КУБОК

ВОЛИНСЬКА область. Ще 4 березня 1978 року Рожищенська районна газета «Світло Жовтня» повідомила своїх читачів, що за здобуту першість на збиранні колоскових у 1977 році сімейному екіпажу жаткарів із колгоспу «Волинь» — Костянтину Миколайчуку та його синові Віктору — вручено кубок «Золотий колос». Тим часом ще й досі кубок його власники не одержали. «Цілком можливо, — сказали з цього приводу кореспондентові ТАП у районному управлінні сільського господарства, — бо кубок, про який ідеться, ПЕРЕХІДНИЙ, отже, походивши по району, він через якийсь рік-другий таки дійде до жаткарів з колгоспу «Волинь».

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як стало відомо з неперевірених джерел, дехто розпускає чутки, буцімто на адресу керівників Хмельницького домобудівного комбінату і міського ЖЕКу № 6 регулярно надходять листи від жительки Хмельницького К. М. Повх (вул. Куйбишева, 22/4, кв. 72), в яких вона висловлює щиру подяку за відмінно зроблену квартиру.

ТАП уповноважений заявити, що з дня новосілля (а воно відбулося три роки тому), громадянка Повх десятки разів побувала як у ЖЕКу, так і на комбінаті, але не для того, щоб висловити почуття глибокої вдячності. Вона намагалася встановити, хто ж повинен усунути брак, яким була нашпигована її квартира. Проте марно, як свідчить лист К. М. Повх, адресований штаб-квартирі ТАП.

УРОЧИСТА ОБІЦЯНКА

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Блискавкою від власкора ТАП). Група шести- й семикласників із села Благодатного відвідала Арбузинський райвиконком. Діти дали урочисту обіцянку: як тільки виростуть, швидко і якісно завершать розпочате в селі вісім років тому будівництво дитсадка, який ще вони повинні були відвідувати.

Відповідальні працівники виконкому розчулено побажали юній зміні пошвидше рости й запевнили, що фронт робіт для неї буде спеціально збережений у нинішньому обсязі.

КІНЕЦЬ «ЦИГАНСЬКОЇ ДАЧІ»

ВІННИЦЬКА область (Від власкора ТАП). Не протовпитися, бувало, в погожу днину у лісовому масиві «Циганська дача» біля селища Вапнярки од відпочиваючого люду. Зате нині тут — тиша і спокій, незалежно від того, будні це чи вихідні. Керівники вапнярських підприємств, установ і організацій, борючись за чистоту рідного селища, стали масово вивозити сюди сміття, виробничі відходи, різний непотріб. І тепер розсудливі люди обходять колишню дачу десятою дорогою.

ДИВНЕ ЯВИЩЕ

Майже цілий рік простояв у ставку Катериненської дільниці Комарнівського рибогосподарства екскаватор, присланий керівництвом Львівського рибокомбінату для проведення ряду невідкладних робіт, спрямованих на збільшення виробництва риби,— але, як не дивно, її так і не побільшало. Причини цього незрозумілого явища вивчаються керівниками комбінату.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

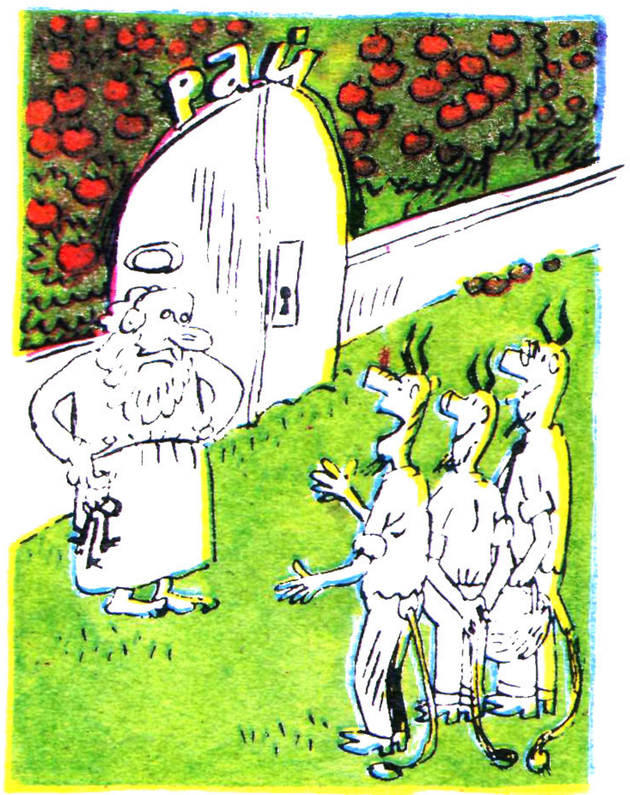

— Не лякайтеся, ми не назовсім до вас. Просто нас прислали на збирання яблук.

— Я вас у смолі варитиму, якщо завалите квартальний план!

— Третім будеш?

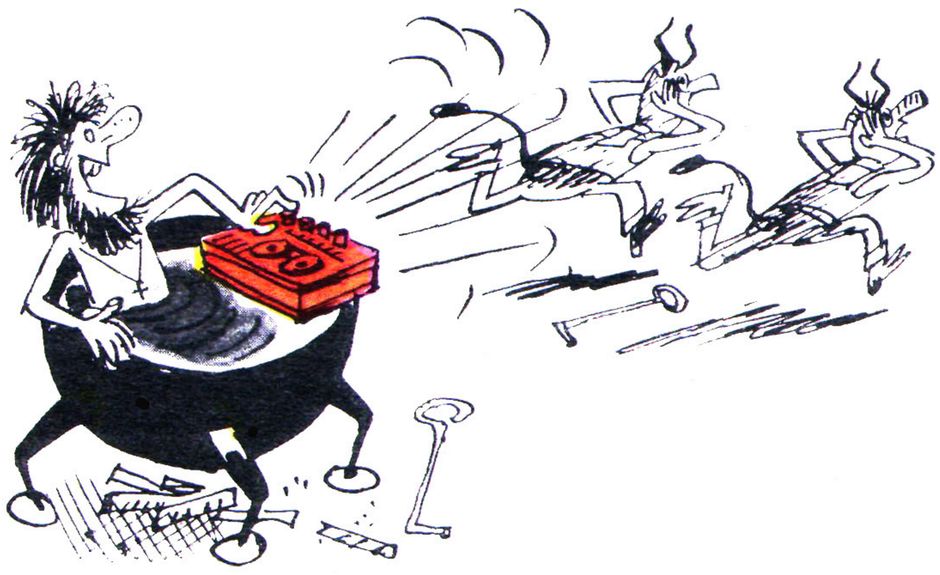

— Ну, тримайсь, нечиста сило!

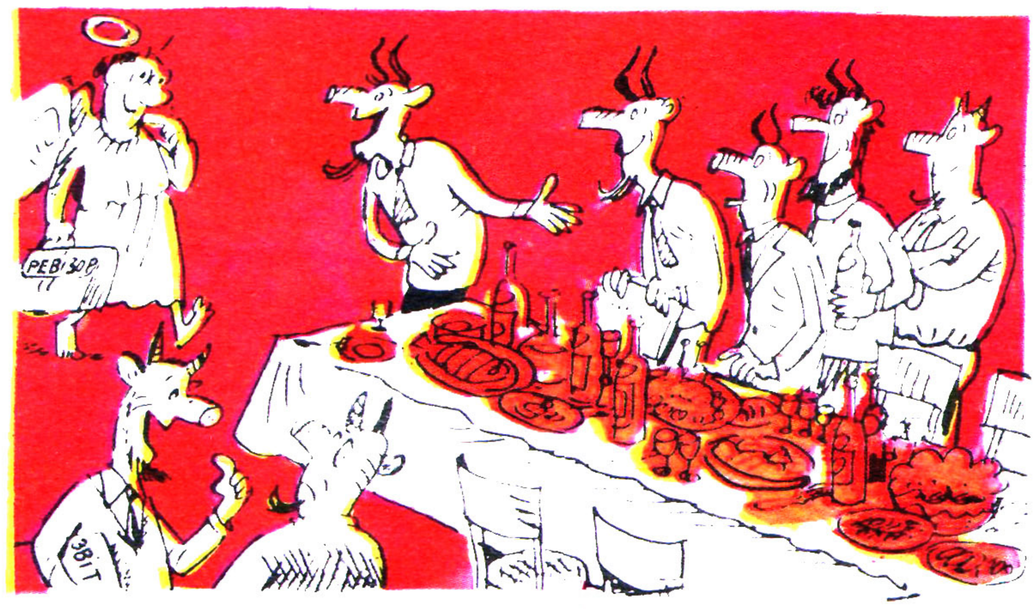

— А цього святого ми давно розкусили, і тепер ніяка ревізія нам не страшна.

НАПИС НА СТІНІ

ГУМОРЕСКА

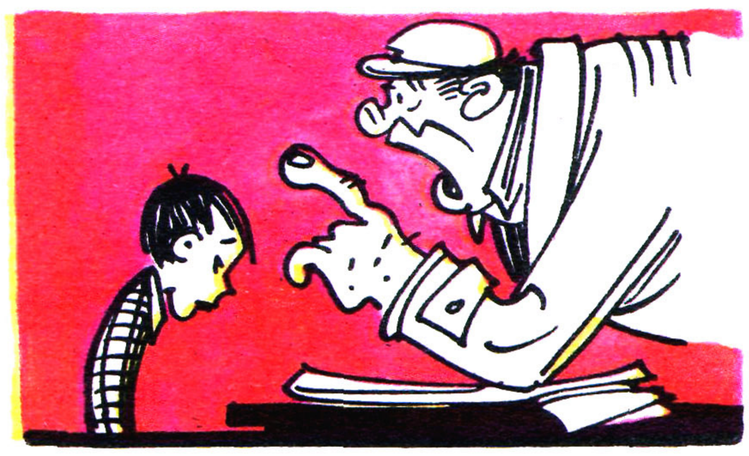

Кербуд Будяченко від несподіванки зупинився немов вкопаний і якусь мить отетеріло спостерігав, як хлопчина років десяти закінчував виводити на стіні нового будинку: «Будяк із 3-б». Будяченка аж затрясло від злості. І не стільки від того, що псувався вигляд нового будинку, скільки від того, що цей образливий напис стосувався його синка Васька. Та й, до речі, його самого: в дитячі роки оце саме прізвисько приносило йому чимало прикростей.

Будяченко підскочив до хлопця і, схопивши його за руку, прошипів:

— Нарешті ти мені попався, писака нещасний! Тепер ти в мене до нових віників згадуватимеш оце «мистецтво». Ану ходімо!..

Тільки вони переступили поріг кабінету кербуда, Будяченко впритул наблизився до хлопця і гаркнув:

— Скільки будинків осквернив отаким методом?!

Хлопець здригнувся і, втупивши очі в підлогу, мовчав.

— Що! Тепер і мову відібрало?! — знову гаркнув Будяченко. — Я тебе ще раз запитую: скільки будинків знівечив, сякий-такий? Чи може заспіваєш, що оце вперше? Знаю, я вас, халамидників! Блукаєте без діла, тільки й дивитесь, аби десь шкоду зробити. Так ти будеш відповідати?!

Той, переминаючись з ноги на ногу, продовжував мовчати. Будяченко плюхнувся у крісло і став нервово терти скроні долонями.

— І чому вас батьки вчать! Напевне, з горілки не викисають. Та що ж ти мовчиш, як німий!

Будяченко схопився з крісла і забігав по кабінету.

— Добре! Тоді зараз викличу дільничного. Складемо протокол, і нехай твої батьки заплатять добрячий штраф. Тоді швидко відіб'ють тобі бажання до отого «мистецтва».

Нарешті хлопець не витримав і розплакався.

— Завжди всі тільки мене бачать.., — крізь сльози мовив він. — Як на мене скільки писали, так ніхто не помічав... А який я їм «деркач», коли я Деркаченко.

— Деркаченко, кажеш? — насторожився Будяченко. — Це ж ти якого Деркаченка? Не Андрія Степановича синок?

— Його самого...

— Та що ж ти до цього часу мовчав? Який же ти... А я оце дивлюся на тебе та й думаю: не може ось такий вихований хлопчина, без всякої причини займатися такими дурницями. Так, кажеш, прямо й пишуть «деркач»?

— Еге ж...

— Ну, я їм покажу, негідникам! Вони в мене на все життя запам'ятають. Ти не можеш мені назвати отих писак?

— Та Санько Мурловський, одного разу аж на трубі кочегарки написав....

— Мурловський, кажеш? Добре, — помітив щось собі у блокноті Будяченко. — А ти біжи, грайся. А коли побачиш Мурловського, то скажеш, нехай зайде до мене...

«Це ж якого Мурловського син? — раптом стрельнула Будяченкові думка. — Невже керуючого трестом?»

Від цієї думки його кинуло в піт...

Юрій БОРЩОВ.

м. Кривий Ріг.

АФЕРИСТ

ГУМОРЕСКА

Суб'єкт у синьому в смужку піджаку виріс перед прилавком несподівано. Ніби випірнув із морського дна.

— Обважте мене... — майже благально звернувся він до огрядної продавщиці.

Та зміряла клієнта презирливим поглядом.

— У вас що, не всі дома?

— Усі, тому й прошу.

— Ну, знаєте... — продавець кинула здоровенного, як армійський палаш, ножа на прилавок і повернулась до банок із ніжинським салатом.

— Я цілком серйозно. Обважте, сердечно прошу...

— Я також цілком серйозно. У нас цей фокус не пройде...

— Це не фокус. Це щире прохання покупця. Врешті-решт, можу я мати таке бажання? Не відступлюся, поки не обважите.

— А це ви читали? — вона кивнула на плакат, де білим по синьому було написано: «У нас обслуговують зразково». — Так що прошу до іншого магазину.

Однак покупець був із настирливих. Він рішуче сперся руками на прилавок і стояв на своєму — «Обважте, і годі».

— Відійдіть від прилавка! І не дивіться прокурорським поглядом. Що вам від мене потрібно?!

— Виконайте моє законне прохання, і більш нічого мені від вас не потрібно.

У цю мить за спиною продавщиці занавіска, що прикривала вхід до підсобки, ворухнулась. Із-за неї, як із-за куліс, просунулась бурякового кольору фізіономія. Вона з цікавістю зиркнула на незвичайного покупця і щезла. За якусь мить з підсобки пролунало: «Галино!» Продавщиця, незважаючи на солідні форми, досить жваво пірнула під занавіску. Якийсь час звідти доносилось активне шепотіння. З усього покупець розібрав кілька фраз «Дивний тип.., але не контроль. У мене око набите... Я контроль нюхом чую... Зроби людині приємне...»

Продавщиця повернулась і лагідно всміхнулася покупцеві:

— Отже, обважити? Не передумали?..

— Не передумав, голубонько, не передумав... Обважити. І не просто обважити, а кваліфіковано, красиво, з поезією, щоб комар носа не підточив.

— Тоді ж на чому? Ковбаса, сир, бринза, мука, крупи? Вибирайте.

— Давайте... на ковбасі.

— Скільки замовляєте?

— Припустимо... кілограм.

— Куском чи порізати?

— Мабуть, порізати. Так буде легше.

Продавщиця вправно нарізала ковбасу, зважила і загорнула в папір.

— Готово. Обважені рівно на п'ятнадцять грамів.

— Чудесно! Як це вам удалося?

— Дуже просто. На шальці терезів, куди я кладу вашу ковбасу, уже лежить кусень паперу. Складений так, що у вічі не впадає. Ковбасу я загортаю не в один, як вам здається, а в два шматки паперу. В одному папірці — п'ять грамів ваги. Виходить, що ви обважені на п'ятнадцять грамів. Точність, як в аптеці.

— Гаразд. А не можна було б іще грамів на двадцять?

— Будьте ласкаві. — Вона відкинула вбік шматок ковбаси і легко кинула пакунок на вагу. Коли стрілка добігла до позначки один кілограм, вона спритно підхопила пакунок. — Маєте — у пакунку рівно на тридцять п'ять грамів менше.

— А скажіть, звідки ви знаєте, що в пакунку не вистачає саме тридцяти п'яти грамів?

— Гаразд, а якби я впросив вас обважити на тому ж кілограмі на п'ятдесят грамів?

— Дрібниця.

— Попереднім способом?

— Підходить і попередній...

— А якщо на всі сто грамів?

— Також не складно. Особливо в післяробочий час, коли насуває черга, — раз плюнути. Тут ми, як правило, застосовуємо ефект пальця.

Продавець вправно відділила кілька шматочків ковбаси, кинула пакунок на терези і миттю зняла його. На шкалі терезів було зафіксовано рівно кілограм ваги...

— Загомонілись ми. Он людей уже скільки найшло. Беріть свою ковбасу.

— Дякую. Мені вона не потрібна. Розумієте, яка штукенція... Я працюю у цирку і для чергового номера цікавлюся способом обважування покупців...

Продавець якийсь час стояла з напіввідкритим ротом. А коли синій у смужку піджак майнув на вулиці повз вітрину, скрушно похитавши головою, промовила: «От аферист».

Валерій ТРИПАЧУК.

м. Львів.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Знову, Сидоренко, займаєшся лівою роботою?!

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

ЗАПРОШЕННЯ НА КВАШУ

Надійний рецепт для виготовлення натуральної кваші тепер нелегко роздобути. А що то була за страва на десерт — пальці оближеш і язика проковтнеш! Не те, що теперішні креми, джеми чи навіть конфетюри. Он баба Оришка, приїжджаючи до онуків у місто, й досі згадує, яка то була смакота.

Квашу, виявляється, треба обдати опарою, додати м'яти та сухої вишні. Боже борони над норму передати солоду з пророщеного жита і не вгледіти — втече десерт. Найвідповідальніший процес — витримування макітри з квашею на печі у гарячому просі.

Якось баба Оришка ще маленькою лежала у тому просі біля макітри на чатах. І задрімала. За годину-другу мати питає:

— Ну, як там наша кваша, донечко?

— А наша кваша вже дивиться!

Виявилось, що кваша збігла на кішку з кошенятами. Самі очі з кваші блищать!

Ну, а коли вся технологія витримується і кваша вдається, до неї запрошують гостей. Найдорожчих. Ось, мовляв, як ми можемо готувати найвередливішу страву!

Іван Семенович Пельтек так і написав у редакцію: «Дорогий Перче! Не затримуйся з приїздом до Харкова». А до запрошення додав учнівський зошит з описом того, яка кваша заварилася у транспортному цеху головного підприємства виробничого об'єднання атомного машинобудування «Харківський турбінний завод».

Читаєш той зошит і авансом дивуєшся. На підприємстві, яке загнуздує атомну енергію, виявляється, процвітають печерні порядки: зокрема, у транспортному цеху — суцільні зловживання з боку керівництва, до того ж воно усіляко принижує людей, ображає їхню гідність, постійно кривдить та ще й споює. Приміром, йому — чесному водієві І. С. Пельтеку — за критику неподобств урізали заробіток до мінімуму. Про все це Іван Семенович сигналізував районній прокуратурі. Та коли там, розумієте, кругова порука, то правди не доб'єшся.

Отака панорама. А далі програма: спершу, Перче, до господи автора, потім на завод.

Провулок Трубний, 11. За глухим парканом — могутній гавкіт вовкодава. На стук виходить господиня. Хазяїна нема, але вона в курсі того, як він бореться за правду. Може розповісти.

У глибині двору — домашня майстерня. Така, що тут можна й паровоз склепати.

Господиня відмикає ключем загорожу, де стоїть колонка з потужним електромотором.

— Вода під замком?

— Аякже! Раніше від сусідів одбою не було. Пийте, це артезіянська, краща за нарзан!

Щось не п'ється. Їду шукати автора. Він виявився кремезним чолов'ягою. Аж пашить здоров'ям Іван Семенович. Лише з очима щось негаразд: усе кудись вбік косують.

Відповіді з різних інстанцій завжди при Іванові Семеновичу. Ось нате, дивіться. Дивлюся. Відповідей на скарги і справді оберемок. У деяких повідомляється, що окремі факти мали місце і на винних уже накладено стягнення.

Ага, то таки ж, либонь, щось є!.. Прошу товаришів з контрольно-ревізійного управління зробити в цеху глибоку ревізію фінансово-господарської діяльності. Почали робити. День працюють, другий — щось не сходиться грішне з праведним.

Дізнався про це Іван Семенович і... терміново увільнився з роботи. За власним бажанням.

Як виявилося, ніхто І. С. Пельтека в цеху не ображав, ніхто не заливав йому горілки в рота по закапелках. І платня у нього завжди була вищою, ніж у скарзі написав. І люди, котрих він змалював як шахраїв, — шановні трударі.

Отаке. А почалася веремія зі скаргами відтоді, як урвався у Пельтека чималий дурняк. Кілька років Іван Семенович на своєму всюдиході розвозив робітникам дрова з відходів виробництва. Аж доти, доки люди не заявили керівництву: вимагає Іван Семенович за рейс півсотні «на лапу». Тобто виявився «чесняга» Пельтек звичайнісіньким здирником.

Як ото заборонили йому дрова возити, став він у всі дірки зазирати й у всі інстанції скарги строчити. І поповзли у цех комісії за комісіями. Перевірять: на півпальця правди, а брехні по лікоть. Однак панькалися: робоча ж людина пише!

А «робоча людина», коли їй, наприклад, запропонували вибрати найкращу машину, щоб поїхати у колгосп на жнива, сказала: «У мене вдома своїх справ вистачає».

Отакі штрихи до портрета Пельтека домалювали на заводі робітники. Не дуже симпатичні штрихи...

Словом, підманув редакцію Іван Семенович. Сам квашу заварив, не вгледів, як вона скисла й зашумувала, а розхльобувати Перця запросив. Вирішив я йому про це віч-на-віч сказати. Подався ще раз у провулок Трубний.

Знайома хвіртка не відчинилася.

К. ЛЕМЕШЕВ,
спец кор. Перця.

м. Харків.

Вітаємо ювіляра

головного художника «Перця»,
Заслуженого діяча мистецтв УРСР,
лауреата премії імені Ярослава ГАЛАНА —
ВАЛЕРІЯ ЗЕЛІНСЬКОГО
з його першим 50-літтям.

Він у сатирі — наче бог і цар...
Нехай же буде славен ювіляр!
Але при цім іще собі дозволю
Возславити й премудру даму — долю
За те, що й справді мудрою була
Й Зелінського у «Перець» привела!..
Хай і надалі ж з ним у парі йде,
Хай славляться обоє і т. д.

Вірш Д. МОЛЯКЕВИЧА

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Дали перцю!

Директор Рогатинської державної станції штучного осіменіння (Івано-Франківська обл). Я. Ф. Вівчарик — людина дуже оптимістичної вдачі. Не лякали його ніякі труднощі та перепони. За доказами далеко ходити не треба. Навіть у проміжку між виходом наказу про його звільнення з посади директора та передачею справ новому керівникові, Вівчарик не зміг стримати своєї бурхливої діяльності і завзято продовжував розбазарювати корми.

Лист такого змісту отримав «Перець» і попросив перевірити його Рогатинський районний комітет народного контролю. Як повідомив голова комітету тов. Мишалов, факти, наведені в листі, мали місце. За зловживання службовим становищем та розбазарювання кормів бюро райкому Компартії України оголосило Вівчарику Я. Ф. догану із занесенням до облікової картки. Відповідно до наказу обласного управління сільського господарства, його з роботи звільнено. Збитки, завдані державі, відшкодовані.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

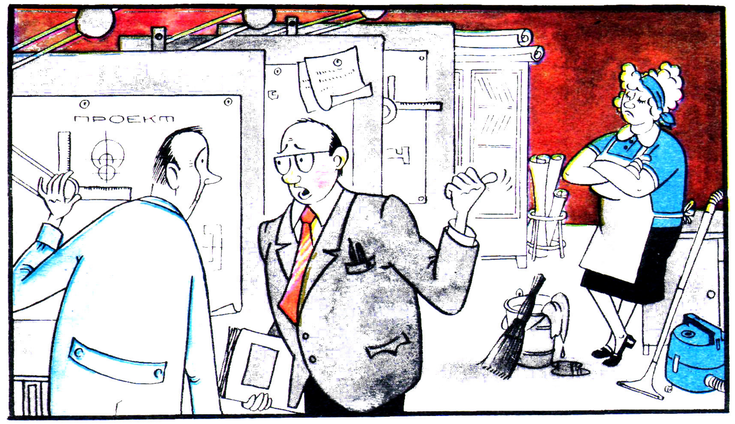

— Виручайте, Даниле Івановичу, — Панасівна погрожує звільнитися, якщо не включите її до списку співавторів.

А МАКАР ТЕЛЯТ ПАСЕ

Одного керівного товариша висунули на більш керівну і відповідальну роботу. Минув деякий час, і він зібрав своїх підлеглих та й каже:

— Спільно нам, дорогі друзі, і далі працювати, в одній упряжці, так би мовити, воза тягнути... Може, я роблю щось не так, може, окремі мої вказівки гасили ваш ентузіазм? Чи, не доведи господи, шкодять справі особисті вади мого характеру? Прошу чесно сказати прямо у вічі, бо, самі розумієте, з ростом масштабів зростуть і наслідки негативних явищ. А я щиро волів би позбутися їх раз і назавжди.

Тепла усмішка манила до відвертості.

Першою вихопилась секретар-друкарка Манька Попадюк:

— Та ви... ви, Потапе Івановичу, для всіх нас, мов батько рідний! Хіба не так? — крутнувшись на високих модних каблучках, вона сяйнула зволоженими очима і сіла.

На відміну від секретарки-дзиги, начальник відділу комплектації Лаврін Дудка статечно, по-філософському мудро говорив про незаперечний авторитет Потапа Івановича, безмежний обшир його світогляду і компетентності, бездонну глибінь ума. Завідувач сектором ВРХ Яким Верболозенко підкреслив діловитість і наполегливість у досягненні мети. Варвара Стрибунець із секції збуту від імені МК подякувала за чуйність і сердечність...

Референт Макар Петелька мовчки спостерігав, як мучиться Потап Іванович, аж присідає, бідний, під градом компліментів. «Ну й народ,— сердито думав він,— хіба не бачать, що чоловіка нудить од солодкого сюсюкання...» І, вибравши момент, вставив і своє слово:

— З вами, Потапе Івановичу, їй-бо приємно працювати. Бо ви, як правильно казали товариші, і розумний, і добрий, і далекоглядний, і чуйний. Але якщо по щирості...

— Ну-ну, ну,— пожвавішав Потап Іванович і зацікавлено звів очі.

— Якщо вже відверто,— продовжував підбадьорений Макар Петелька,— то могли б ви і самі газети читати, а не ждати, поки я переповім, про що вони пишуть.

— Цілком слушне зауваження,— силувано осміхнувся Потап Іванович. — Вважайте, що я вже звільнив вас від цього марудного обсв язку.

...Тепер Макар телят пасе у Дідо-Бабинській філії відгодівельного комплексу. Проте це аж ніяк не значить, що Потап Іванович газети читає самотужки.

Анатолій ЧАЛИЙ.

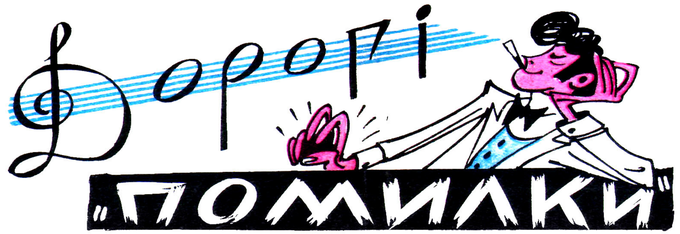

Осіннього ранку 1978 року в управлінні механізації тресту «Чернівецьсільбуд» з'явився новий працівник. Молодий, чорнявий, він одразу привернув до себе увагу. Хоч би тим, що ходив похитуючись і дуже багато пив води, особливо ранками. Вважався робітником, але нічого не робив. Побачить на подвір'ї бульдозер і питає:

— Що воно за фісгармонія?

Або гляне на баштовий кран чи екскаватор і захоплено вигукує.

— Ну, симфонія! Прямо тобі анданте маестозо!

Робітники та службовці позирали на новачка, слухали його музичні вислови й дивувалися — що цьому чоловікові треба в їхній організації, як він сюди потрапив? Та ще більше здивувалися, коли рівно через місяць після появи Валерія Кириченка (а саме так його звали) тодішній начальник управління І. О. Берник перевів новачка з робітника на посаду інженера. Новоспеченому інженерові дали окремий стіл у виробничо-технічному відділі і, звичайно, відповідну зарплатню. Тепер він сидів на телефонах і, не знаючи технічної термінології, часто-густо замінював її мистецько-музичною:

— Чого це ви говорите зі мною в басовому ключі? Транспонуйтесь, будь ласка, із сі бемоль мажорної тональності у фа мінорну!

У розмові з товаришами по роботі і навіть з керівниками управління, бувало, припускався невластивих для інженера-механізатора і термінів, і тону:

— Чого витріщився на мене, як Сальєрі на Моцарта?

Коли стосувалося когось із технічно грамотних співробітниць Н. Кириченка, які сиділи з ним у кімнаті й бачили його абсолютну фахову непридатність, то він висловлювався приблизно так:

— Не пищи, як Джільда із опери Верді «Ріголетто»!..

...Мабуть, годі гратися в загадки й час пояснити, чому Валерій Васильович опинився не на своєму місці. Завдяки батькові — Василю Івановичу Кириченку, начальнику відділу праці й зарплати тресту «Чернівецьсільбуд».

Пояснимо й звідки у Валерія нетехнічна термінологія. Закінчив Чернівецьке музучилище, потім Івано-Франківський педінститут (музично-педагогічний факультет). Отримав спеціальність баяніста і викладача музичної літератури. Працював за фахом у багатьох місцях і скрізь— недовго. Виганяли. Бо любов до мистецтва й музики активно поєднував із любов'ю до спиртного (цікаво: у трудовій книжці записано, що звільнявся «згідно з поданою заявою». Коли довелося розмовляти з керівниками закладів та установ, чому не написали так, як воно було насправді, ті знизували плечима: «Та жаль його, молодий, не хотіли псувати біографію...»).

І ось тоді батенько примостив Валерія в підпорядковане управління механізації. Синок і протирає штани, займаючи чиєсь місце. Правда, батько каже, що до Валерія треба проявити увагу й піклування, бо він недавно почав лікуватися від алкоголю. От нехай сам Василь Іванович і проявляє турботу, хай піклується про своє чадо. Тільки не зловживаючи службовим становищем. Бо Валерій і так обійшовся суспільству в добру копієчку, хоч би тому, що навчався безплатно, а віддачі за фахом — ніякої. Тепер він заявляє, буцімто помилився у виборі професії й уже подав документи до будівельного технікуму — на вечірнє відділення. А чи не вийде і з будівельним те ж саме, що й з музучилищем, що й з інститутом?

Між іншим, на фаховій віддачі хотілося б докладніше зупинитися, бо, крім Валерія Кириченка, в Чернівцях іще є люди, які свого часу теж «помилилися» й вибрали не той профіль. Чи вживають вони, на зразок Валерія, фахову термінологію, не знаю, але знаю, що «поприземлювались» у теплих і затишних місцях. Наприклад, у ресторані «Театральний» шпарить вечорами на гітарі недавній випускник Чернівецького держуніверситету, інженер-електротехнік Вячеслав Іллюк. Випускниця того ж таки університету Неля Григорівна Бондаренко, маючи диплом географа-викладача, обіймає посаду адміністратора в ресторані «Київ». За касою ресторану «Чернівчанка» справно бере гроші й відраховує здачу молодик атлетичної будови Юрій Алексєєв, який закінчив Івано-Франківський інститут нафти й газу. На запитання, чого він, інженер, сів за касу, Юрій з апломбом заявив, що працює в ресторані адміністратором, а біля каси тимчасово підмінює когось... Зате випускниця Одеського інституту фізичної культури Лідія Анатоліївна Позднякова нікого не підмінює: згідно із штатним розкладом, займає посаду кастелянші в кафе «Затишок». На вулиці Руській у буфеті № 55 торгує всілякими напоями та наїдками Віра Володимирівна Кашул, яка закінчила сільськогосподарський технікум. У чернівецькому універмазі завідує секцією трикотажу дипломований зоотехнік Гуменна Василина Георгіївна...

Зазначу, що всі вони переважно люди молоді — приблизно від двадцяти п'яти до тридцяти років. Але, як бачимо, молоді та ранні. Швиденько зметикували, де вигідніше та корисніше, і тихенько, без зайвої реклами, попримощувалися на теплеських місцях, уникнувши роботи за фахом. А на придбання того фаху, між іншим, держава витратила чималеньку суму.

Та вони чхати хотіли — як на матеріальні затрати, так і на свій моральний обов'язок: за прикладом Валерія Кириченка базікають, що помилилися й тепер пішли «по іншій лінії»...

Ой, чи не дорого нам обходяться ці «помилки»?

Ів. **НЕМИРОВИЧ**,
спец. кор. Перця.

Мал. М. КАПУСТИ

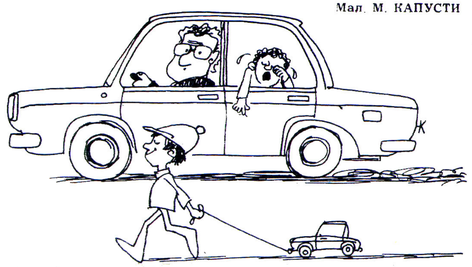

Без слів.

Мал. В. СЕМЕРЕНКА

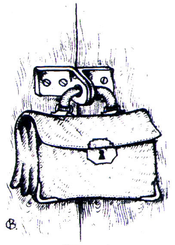

Без слів.

Мал. В. ГУБИ

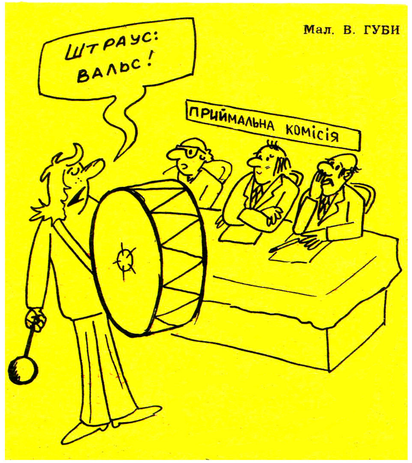

Мал. В. МИЛЕЙКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

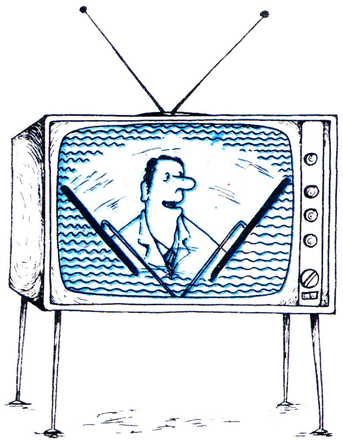

Без слів.

— Ніяк не зрозумію — думає він чи спить.

НЕВИГАДАНІ УСМІШКИ

БАЛАКУНИ

Підійшов Іван до сусідової садиби та й гукає:

— Василю, виходьте на вулицю, побалакаємо трохи!

— Та я б із задоволенням, так жінка не пускає...

— А ви беріть і жінку...

— Еге, таке сказали!.. Так тоді нам доведеться тільки слухати!

Повідомив А. ВОЛКОВ
з м. Олександрії
Кіровоградської області.

НЕ ПЕРЕНОСИТЬ ШУМУ

Підійшов робітник до майстра ковальського цеху та й питає:

— А це що за новачок?.. По-моєму, він раніше грав у джазі?

— Та попросився до нас на роботу. Каже, що більше не може переносити такого шуму...

Повідомив І. ДОРОШЕНКО
з смт Дворічної
Харківської області.

ГОСТІ

— Чому це ваші кури весь час у моєму городі гребуться?— запитала сусідка сусідки.

— О!.. Так ви ж самі казали, що дуже любите, коли до вас гості приходять.

Повідомив М. СОРОЧАН
з м. Хмельницького.

ПЕРЕД ЗМАГАННЯМ «ФІЛОСОФІВ»

На роботу до Івана прибігла дочка:

— Тату, — каже вона, — до нас у гості приїхав твій знайомий!

— А який це?

— Та отой учений, що любить на філософські теми говорити...

— Ну, то й що? — не розгубився Іван. — Ми теж не ликом шиті — поговоримо!.. Тільки забіжи в магазин і купи дві пляшки горілки...

Повідомив Л. КОНДРАЦЬКИЙ
з смт Березанки
Миколаївської області.

СНІДАЮТЬ

Заходить сусід до сусіда вранці та й питає:

— Чого це ваші діти цілий ранок двором гасають?

— Та снідають...

— Як же вони снідають?

— А так. Жінки вдома немає, я печу млинці, вони хапають, а сметана в погребі...

Повідомив Ф. МИРОНЕНКО
з с. Кобилянки
Чернігівської області.

ОСТАННЄ СЛОВО

— Петре, як то воно виходить, що останнє слово завжди лишається за твоєю дружиною? — запитав якось приятель.

— Воно то так, — відповів Петро, — але я після її останнього слова все одно ще що-небудь подумаю!..

Повідомив Г. ДОЛЕШАК
з смт Великого Березного
Закарпатської області.

ПЕРЧИНА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

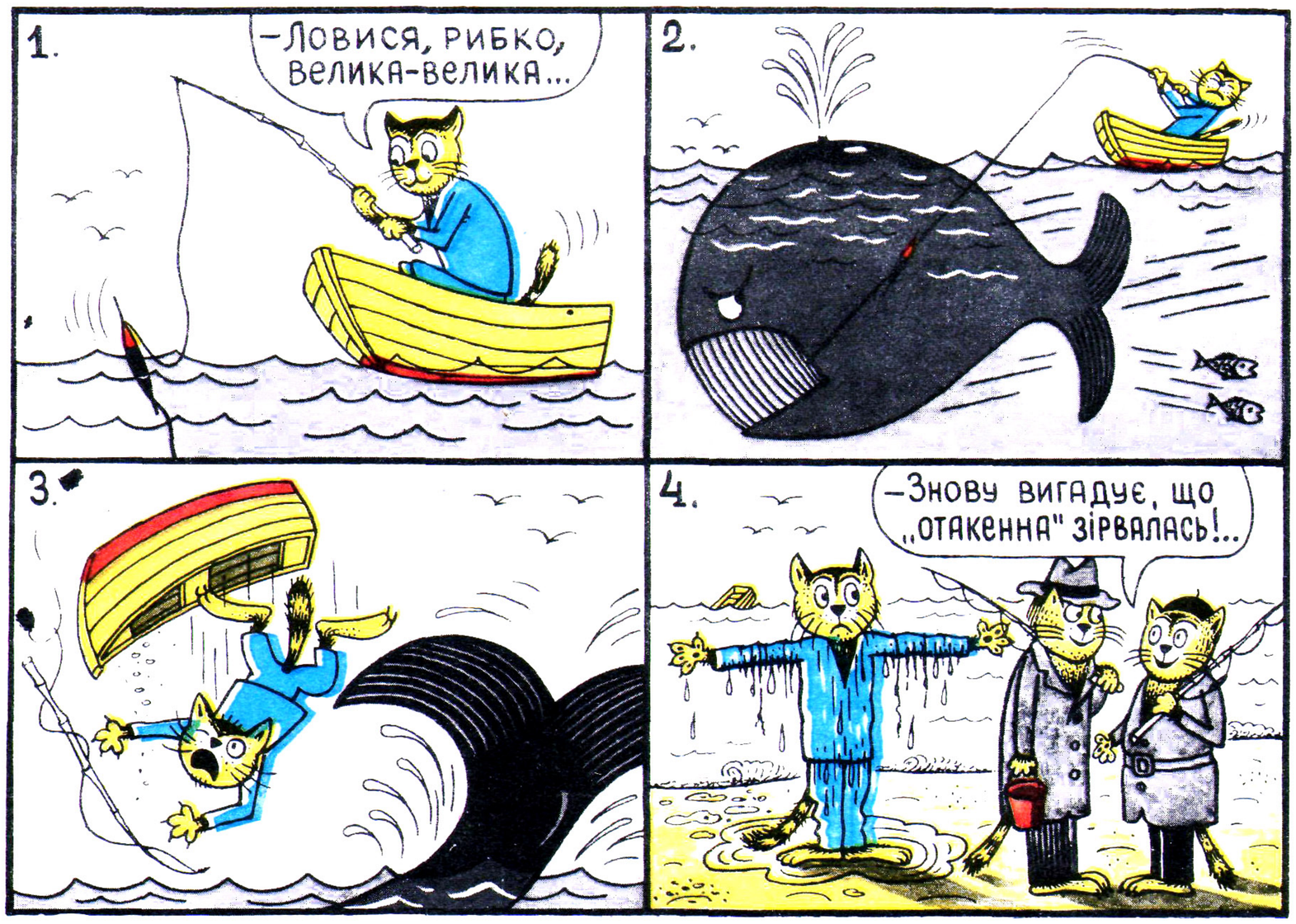

ДЯКУЮЧИ ТОЛІ

— Толю, у вашому класі виходить сатирична газета?
— Виходить. Дякуючи мені.
— Ти її редактор?
— Я її постійний герой.

КРАЩЕ ПРЯНИКИ

— Скажи, Яшо, що тобі принести з магазину: шоколад чи пряники?
— Краще, мамо, пряники!
— Невже ти не любиш шоколаду?
— Люблю, але після нього треба зайвий раз умиватися.

Ігор СІЧОВИК.

ХОРОБРИЙ РЯБКО

Казка

Жив собі песик Рябко. Нічим особливим не відрізнявся від своїх родичів, а тому й уваги на нього ніхто не звертав. А йому дуже хотілось чимось прославити себе. Чим і як? Не знав. Дуже боявся вовків, які ввижались йому на кожному кроці.

Якось почув він од мисливців, що в лісі не лишилось жодного вовка, бо днями уполювали останнього. Та й вирішив з того скористатись. Почав він розхвалювати себе скрізь як найхоробрішого й найкмітливішого з усіх собак. Повірив у ці слова один господар та й узяв його до себе стерегти добро.

Однієї темної ночі визирнув Рябко з будки й почув, як хтось підкрадається до господаревого обійстя.

— Ей, ти, не крадись! — гукнув він у темряву. — Я тебе все одно бачу.

Рябко нашорошив вуха, але ніхто не відгукнувся. Почекав ще з хвилину й знову почав:

— Чого мовчиш? Озвись! Якщо хочеш щось поцупити, то не вдасться. Бо я тут сторожем поставлений. Ага, мовчиш?! Отже, ти злодій!

Здійняв Рябко лемент на весь двір, прокинувся господар, вискочив із хати, тримаючи в руках вила й ліхтар, і побіг непроханого гостя проганяти.

Потім підійшов до Рябка й каже:

— Спасибі тобі за вірну службу. Вранці я наділю тебе великим шматком м'яса. Ти заслужив цю нагороду, бо багато б мені лиха наробив клятий вовк. Звідки він тільки взявся тут!

— Та невже вовк?! — аж присів Рябко від несподіванки.

— Ну, звичайно! Я його добре розгледів.

Почувши ці слова, Рябко затрясся, наче в лихоманці, і в буду чкурнув.

— Що з тобою, друже? — спитав здивований господар.

— Т-та нічого, — цокотячи зубами, вимовив Рябко. — П-по-по-по-подумаєш, вовк! Я думав, що то було щось страшніше...

Василь СОПРОНЮК.

Мал. Ї. АЛЕКСАНДРОВИЧА

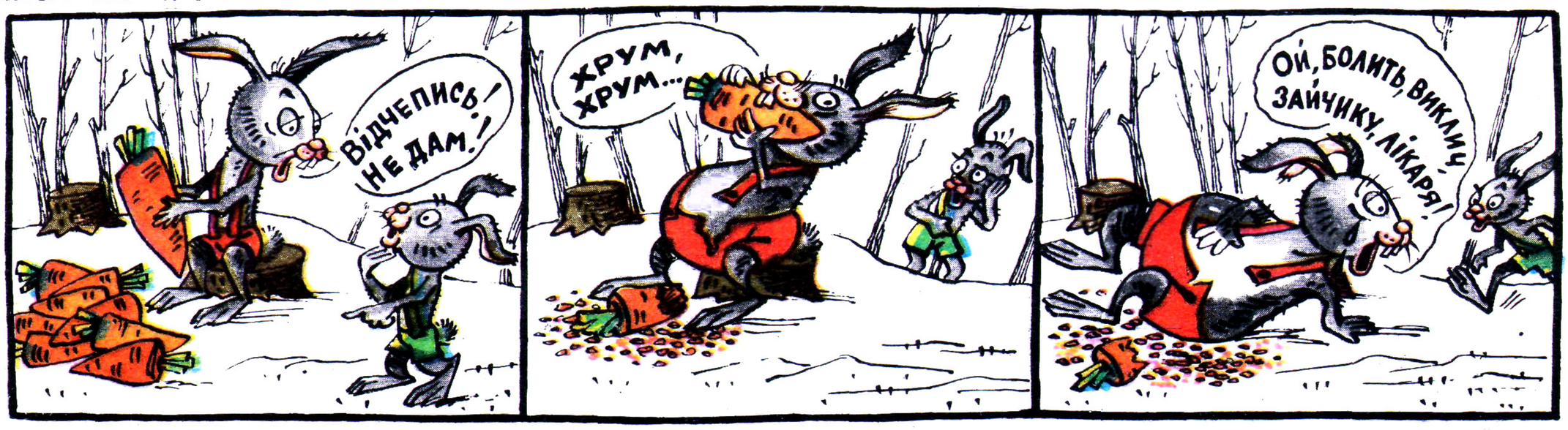

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

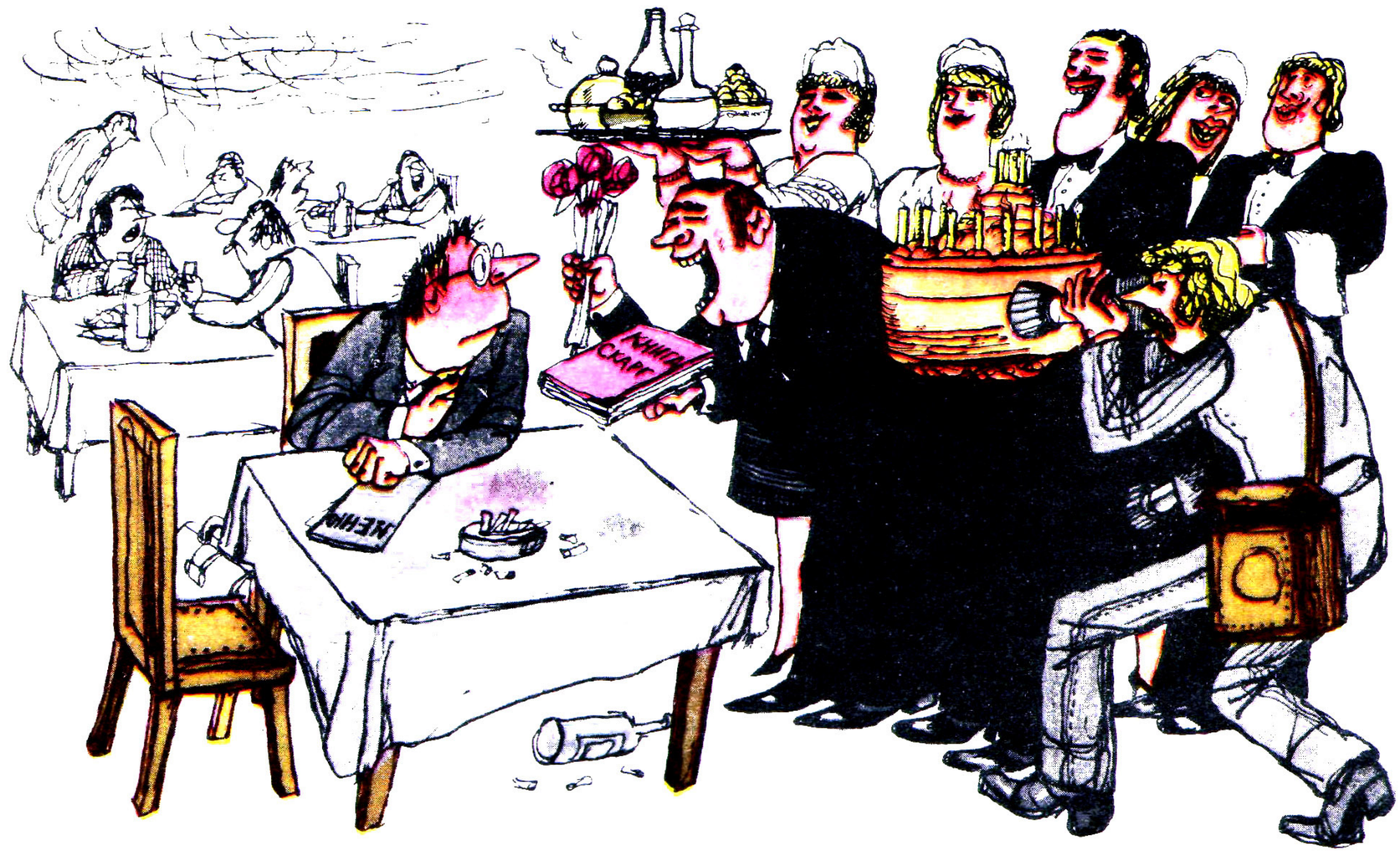

— Дозвольте привітати вас як нашого тисячного дописувача!

Дали перцю!

Відомо, що наші служби обслуговування існують для того, щоб задовольняти різноманітні потреби населення, щоб люди із задоволенням несли свою білизну, сорочки і блузки у пральні та хімчистки, з вдячністю виходили з магазинів, ательє та майстерень. І якщо не кожне підприємство побуту і торгівлі ще домоглося такого рівня обслуговування, то, в усякому разі, вони намагаються це робити.

А от завідуючий столом замовлень № 348 Шевченківського райгастрономторгу м. Києва В. А. Пархоменко повів роботу інакше. Він робив усе можливе, щоб покупці якомога рідше зверталися до нього. Навіть пробував самочинно підвищувати ціни на товари. І дохазяйнувався до того, що люди стали писати численні скарги, у тому числі й до Перця.

На прохання редакції ці скарги перевірило головне управління торгівлі м. Києва. Факти підтвердилися, і, як повідомив заступник начальника головного управління Л. В. Шипук, за систематичне порушення правил торгівлі В. А. Пархоменка з посади завідуючого знято.

Віктор ЛАГОЗА

Дві байки

ТАРЗАН, АБО І ЛАНЦЮГ КОРИСНИМ БУВАЄ

— Чого ти казишся, Тарзане,
Навіщо напинаєш свій ланцюг?
Невже побачив щось погане,
А чи учув злодіїв, волоцюг?
Нічого ж бо немає,
Хіба, що тільки Слон
В кущах он хоботом хитає.
Це ти на нього?.. Диво!.. Сон!..
Адже іще ти вчора вухо щулив рване,
Вертів щосили перед ним хвостом.
Зіщулились очиці у Тарзана,
Дзеленькнув ланцюгом:
— Який там Слон? І де його ти бачиш?
Оте, що жомрає в кущах дубці?
Дарма за ним ти плачеш —
Його з учора переведено в Зайці.
І от тому
Зробив би шкуру я на сито схожу,
Але щастить йому —
Ніяк ланцюг порвать не можу!..

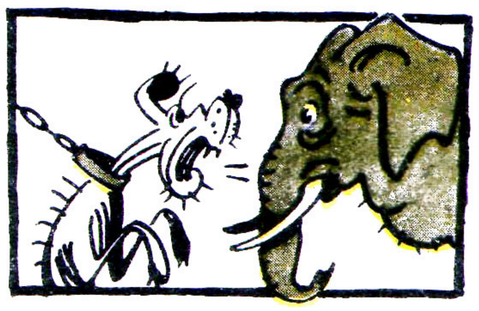

КРІЛЬ І ЗАЄЦЬ

Якось-то Кріль із Зайцем стрівся:
—Здоров, браток!..
Гай-гай, до чого ж ти у лісі звівся —
Ні те, ні се: мішок кісток...
А я живу, як бачиш, не горюю,
Щодень усмак і п'ю, й гризу.
В теплі, в добрі зимую
І не боюсь, що Лис десь бродить поблизу.
Напевно, заздриш, друже?
— Та як тобі сказать?
Якщо відверто, то не дуже.
Це добре — їжу гарну завше мать,
Тепло й притулок...
Та ми хіба оцим лише живі?
Найгірше ж те, що із кролячих шкурок
Шапки в людей на кожній другій голові!

м. Харків.

ХРОНІКА НОВИН

НЕЙМОВІРНЕ — ПОРУЧ

Сьогодні зранку продавець пивного ларка № 33 Дуся Спиридонюк продавала нерозбавлене пиво. Спеціалісти й досі не можуть пояснити цього загадкового явища.

КОНТАКТИ

Черговий контакт з О. Х. Коськіним намагалися встановити учора надвечір прибульці однієї позаземної цивілізації.

— Ми від Сонцедарова, — дружно заявили вони.

— А я вже не завбазою, — сказав Коськін, і зв'язок перервався.

ЗАДАЧКА

На Осьмушкинську райбазу щодня прибуває двадцять кожушків. У магазин для реалізації надходить тільки десять. Напрошується запитання, коли ж нарешті знімуть директора?

ПЕРШИМ СОРТОМ

— Не личить нам продавати другосортну продукцію, — сказав директор магазину «Овочі — фрукти» Я. П. Сочний і дав наказ пустити її у продаж першим сортом.

Черговий хронікер
Микола НАЗАР.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти ж сам учора сказав мамі, що випив лише склянку чорнила. От і я вирішив спробувати.

І сміх, і гріх

СТРАТЕГІЯ ВИЖИВАННЯ

У Нью-Йорку відбувся симпозіум на животрепетну тему «Як зберегти життя у містах». На симпозіумі були прочитані доповіді: «Стратегія виживання», «Дівоча тактика проти насильства», «Кишенькові крадіжки і пограбування на вулицях», «Захищайте свою власність!», «Злочини в метро» і «Що робити, коли ви стали свідком злочину».

Як бачите, американським науковцям доводиться і над такими проблемами голови собі сушити, хоч навряд чи спроможна наука в такий спосіб біді зарадити. Бо ж відомо, що не поможе бабі кадило, коли бабу сказило.

ХОБІ ЧЛЕНА ПАРЛАМЕНТУ

Джеймс Дунн, член парламенту Великобританії і колишній державний секретар у справах Північної Ірландії, потрапив під суд. Та й було за що: його двічі спіймали за руку, коли він крав речі у лондонських магазинах.

Судді відкинули версію, згідно з якою крадіжки були просто собі невинним хобі містера Дунна, і визнали його винним.

ПЕРЕКВАЛІФІКАЦІЯ

Класичні дві кінські сили, тобто пара коней, знову прикрашають сільські пейзажі Англії. Бо пальне коштує занадто вже дорого, тож багато фермерів пересіли з трактора на коня. Оскільки ж молоді сільські хлопці зовсім не уміють поводитися з кіньми, міністерство сільського господарства організувало для них курси по освоєнню цієї справи.

ДОСЯГНЕННЯ КУЛЬТУРИ

У ФРН є ансамбль рок-музики, який прибрав дуже вишукану назву: «Моторна голова». Він рекламує себе як «найгучніший оркестр світу». І колектив довів, що це не перебільшення: під час гастролей у Бельгії ансамбль, озброєний потужними підсилювачами, ушкварив так гучно, що від звукових хвиль завалилася стіна концертного залу.

Малюнок з болгарського журналу «Стиршел».

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

У «вільному» світі.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ВИБІР БЕЗ ВИБОРУ

Що являють собою кандидати в президенти Сполучених Штатів Америки!

Відповідь на подібне запитання можна знайти в газеті «Інтернешнл геральд трібюн». Вона звучить так: «Кандидати в президенти схожі тепер на американські сорти пива: вони всі майже однакові, досить водянисті і утворюють багато піни». І далі: «Вибори президента перетворюються на ярмарок. Головна мета цього ярмарку — виявити смаки покупців. Кандидат у президенти повинен справляти приємне враження своєю зовнішністю: він повинен бути чоловіком, а не жінкою, білим чоловіком середнього віку; мати здорові зуби, якими він завжди демонструє свій оптимізм. Він повинен довести свою незалежність від будь-якої політичної філософії. Крім того, від кожного кандидата в президенти вимагають, щоб він був прихильником «середнього шляху» і реалістом. Іноді різниця між кандидатами менша ніж між крапкою і крапочкою...»

Вибір, як бачите, широкий!

НА СВОЄМУ МІСЦІ

Можна навести чимало фактів із практики американської демократії, коли товстосумам, які гаманцем підтримували свою партію під час виборчої кампанії, потім віддячували призначеннями на високі й відповідальні посади. Так, Річард Кнейп із штату Дакота, власник фабрики, що виробляє обладнання для молочних ферм, після перемоги демократів на минулих президентських виборах, був призначений послом США у Сінгапур. Уже в перші ж дні свого перебування на цій посаді пан посол приголомшив співробітників посольства запитанням: «А де, власне кажучи, знаходиться та Канберра, про яку оце мова!» Засвідчивши таким робом свою повну безпорадність у географії, посол Кнейп не забарився продемонструвати і повне анальфабетство в питаннях історії, політики й сучасного міжнародного життя, ставлячи запитання на кшталт: «А що то за банда чотирьох, про яку отут балакали», «Невже у Кореї існують два окремі уряди! Як це могло статися!» Високопоставлений американський дипломат визнав також, що він ніколи не чув про Каллагана, Ганді, Неру, Жіскара д'Естена, Гельмута Шмідта.

Коли ці анекдотичні відомості про посла потрапили у газети і дійшли таким чином до Вашінгтона, державний департамент пояснив, що містер Кнейп цілком відповідає вимогам, які до нього ставляться, і залишиться на своєму посту. Та й справді, шановний містер перебуває на своєму-таки місці — він же його купив за власні гроші. До того ж, хто убиває курку, яка несе золоті яєчка: адже містер Кнейп може підкинути іще купку доларів у касу демократичної партії!

БАРВИ ЧОРНОГО МОРЯ

Знов море до берега хвилечки
горне.
І спробуй це море тепер
не люби.
Не знаю лише — хто назвав
його Чорним,
Коли я від нього і сам
голубий.

Антон МИХАЙЛЕВСЬКИЙ.

Коли я роздягся, щасливий
без міри,
Проймаючись духом солоним отим,
То, судячи з кольору власної
шкіри,
Я море назвав би не Чорним —
Блідим.
Коли ж я поплавав між крабів
і кільки,
З незвички добряче
промерзнувши там, —
Назвав би те море я Синім,
оскільки
Тоді я посинів у ньому і сам.
Коли рушником я розтерся
махровим,
І чарку хильнув,
осушаючи дно, —
На море я звів зачаровано
брови:
Яке ж воно Чорне!
Червоне воно!

Анатолій БОРТНЯК.

ЯНГОЛЬСЬКІ КРИЛА

...І виростали за плечима
Врочисті крила осяйні.
Щось в мене входило значиме
І необхідне так мені.

Валентина МАЛИШКО.

Мовчала я від здивування,
Бо приголомшена була:
В собі такий талант знайшла,
Що світового жду визнання.

Обличчя в мене осяйне,
Натхнення, крила за плечима...
У мене входить щось значиме,
А от виходить незначне.

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. А. БОРДУНІСА

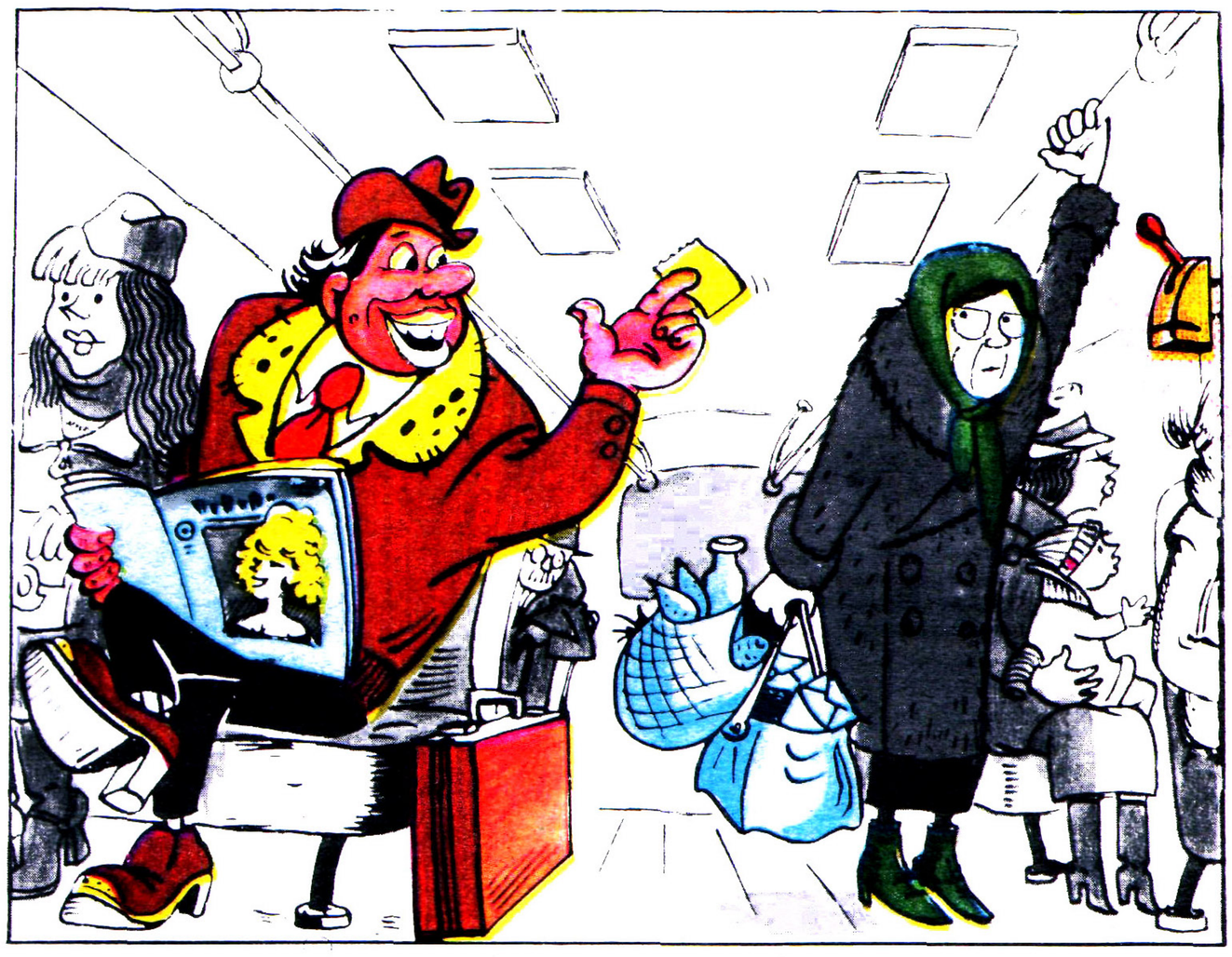

— Бабусю, ви все одно стоїте, то закомпостуйте, будь ласка, талон.

ДОЗВОЛЬТЕ ЗАПИТАТИ

● *Якщо погода погана, то чи не все одно, приніс її циклон чи антициклон?*
● *Чи можна вважати людину поліглотом, якщо вона уміє мовчати на всіх мовах?*
● *Чи варто ставати лідером, якщо його всі переслідують?*
● *Чи вважати творцем того, хто створює перешкоди?*
● *Чи може реаліст бути оптимістом?*

Данило РУДИЙ.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● *Це ж свинство: вийти в люди, але людиною так і не стати!*
● *З одним другом з'їв пуд солі, з другим після цього випив діжку пива.*

Геннадій МОСКВІН.

м. Єлгава,
Латвійська РСР.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

МЯСОКОМБІНАТ

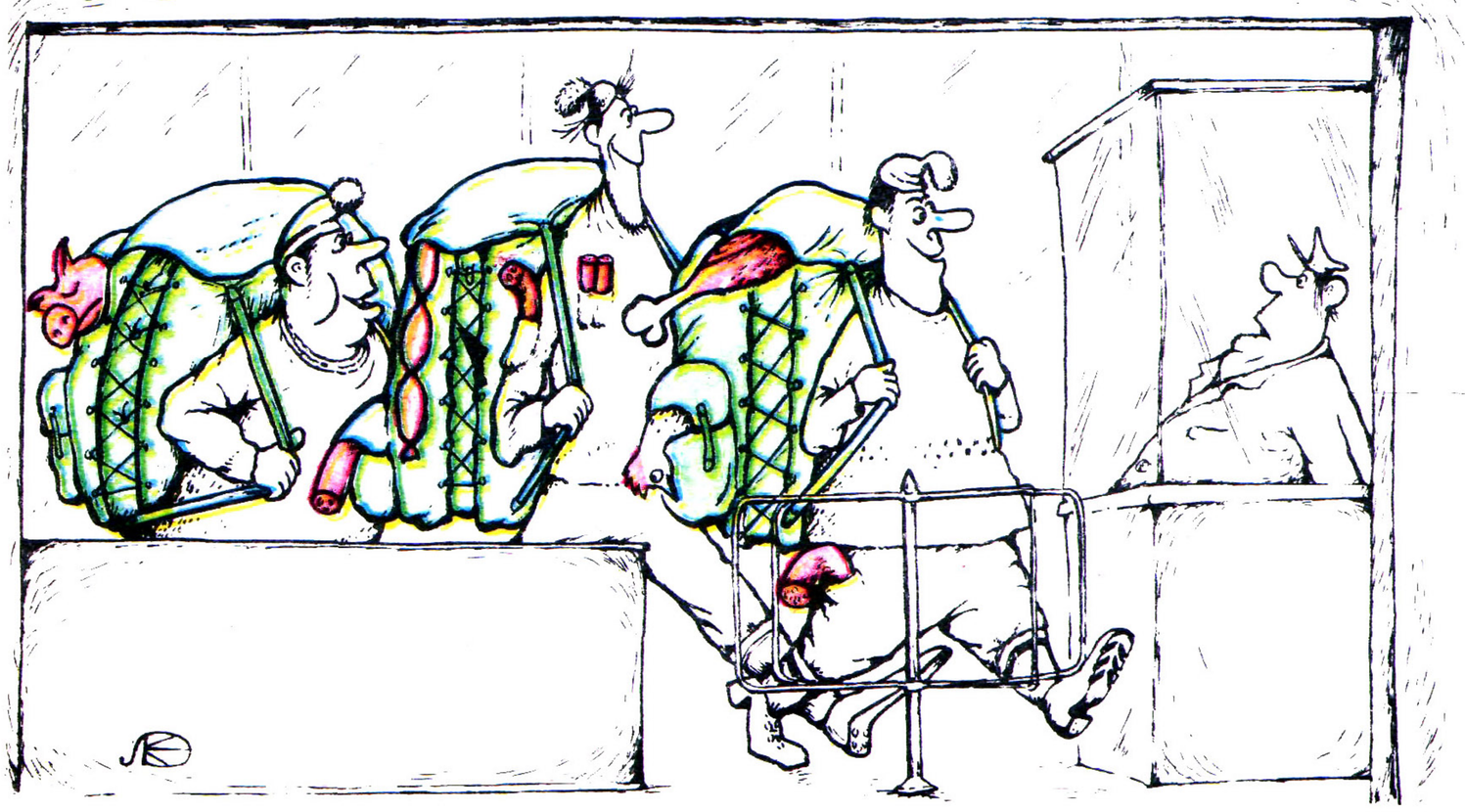

— Знову в турпохід?..

Равлик на прогулянці

І чого ото маленький слимачок завжди такий спокійний, повзає неквапом і ні на кого не зважає? Скажете, тому так добре йому живеться, що хатка під боком? От і ні. Спробуйте свою двокімнатну на спині поносити! Це у равлика принцип такий: нікуди не спішити і не хвилюватися. Повзе собі по доріжці і філософствує: «Який сенс бігти до он тієї груші, коли я дістанусь до неї все одно. Не сьогодні, так завтра, хоч наприкінці тижня. Це ж не має ніякого значення. Тому й будь-які емоції зайві».

За таким принципом, схоже, працює і Хмельницьке транспортно-експедиційне підприємство № 22695. Прийняло, наприклад, воно кондитерські вироби з бази «Укропбакалія» в м. Хмельницькому 30 квітня, а доставило автофургоном у м. Шепетівку (100 км) замість 3 травня, як належало за документами, аж... тридцятого. Зустріли вантаж у Шепетівському зміщторзі й за голову вхопилися. І не тільки тому, що ТЕП переплюнуло равлика: автофургон рухався зі швидкістю, у чотирнадцять разів меншою від слимакової. А ще й тому, що в його бортах були величезні дірки, а двері висіли на одній петлі. Неважко уявити, що сталося з печивом і цукерками після місячного транспортування. Від дощів вони розмокли й поцвіли...

А транспортникам горя мало. Яка різниця, коли прийшов вантаж. Головне, що все-таки прийшов. І продукти — хоч і зіпсовані — привіз. Намагалися у Шепетівському зміщторзі довести, що це — неподобство. «Ти ба, — здивувалися керівники ТЕП-22695. — Їм ще й не догодиш! Строки не подобаються! Нічого, виправимо у накладній 3 травня на двадцять третє!»

І виправили.

Нічого не залишалося працівникам зміщторгу, як направити в м. Хмельницький вимогу вжити заходів проти кричущої безгосподарності, бо подібні випадки трапляються не вперше. Та начальника транспортно-експедиційного підприємства тов. Грубого В. Й. ніщо не виводить із стану цілковитого спокою. Ніякої конкретної реакції на претензії торговельників немає і донині. Керівництво ТЕП вірне своєму принципові. Принципові равлика.

Г. ХОМЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

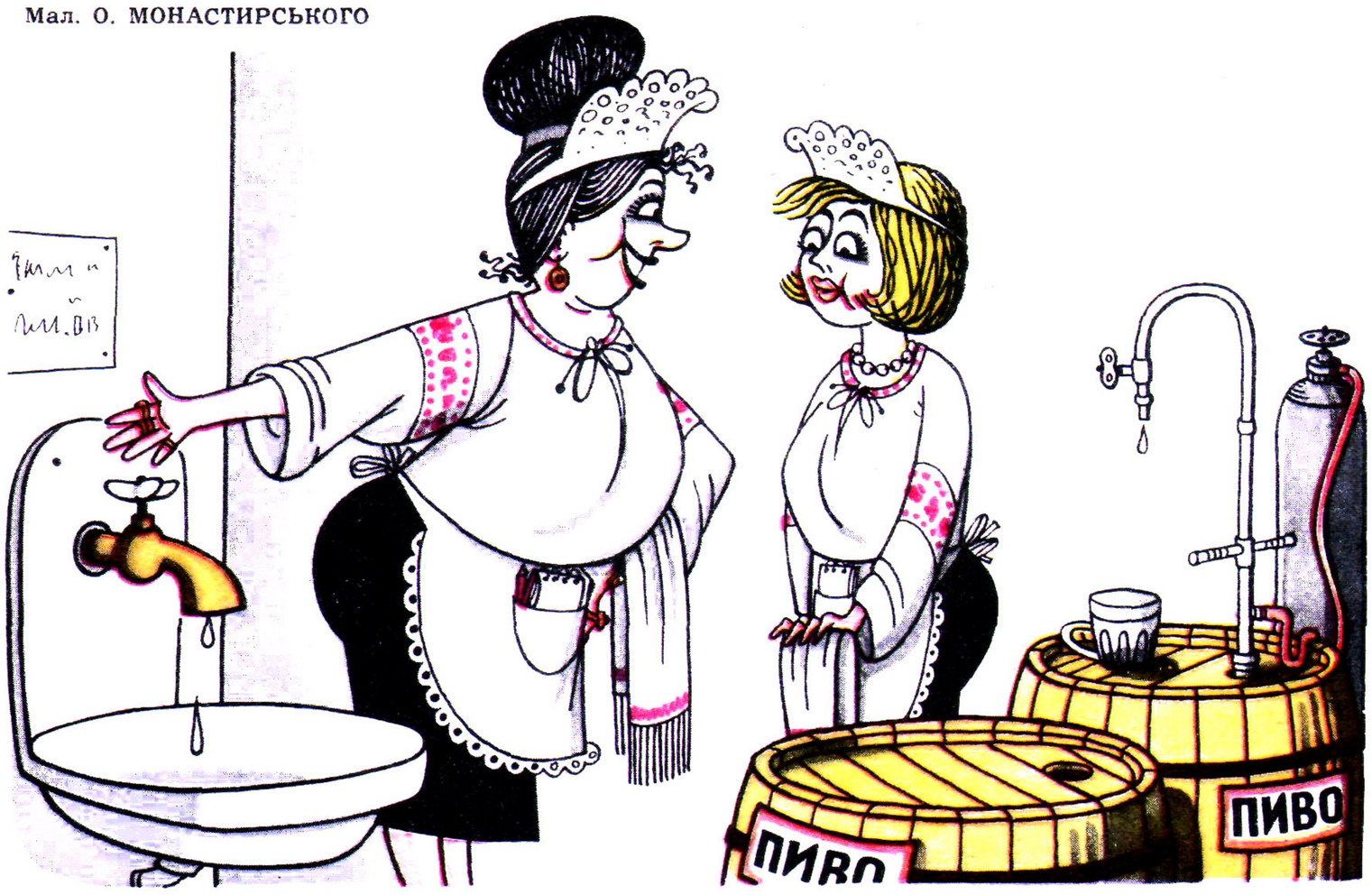

— А ось тут у нас приховані резерви...

Страшне перо не в гусака...

«Дорогі жінки! У нас ви можете купить парик на свою голову». (Із об'яви).

Надіслав Н. КОЛЕСНИКОВ.

* * *

«Виділити тов. Михальчуку 0,15 га мішанки разом з жінкою».

(Із рішення правління колгоспу).

«Основний недостаток, по-моєму, це те, що біля правління не вивішують наших маяків».

(Із протоколу зборів).

Надіслала Л. ЗАРІЧНА.

* * *

«Омелька Кайдаша письменник зображає темним чоловіком, який був затурканий панами. Маруся дуже файна була молодою, роботяща й теж затуркана. Їхнє життя перетворюється на громадянську війну».

«Коли вона (Мотря) поспорилась із свекрухою і до того розізлилась, що виколола їй глаз».

«Люди побачили, що батько Чіпки двужон, і забирають його в армію».

(З учнівських творів).

Надіслав М. ГОЛОВКО.

Друже Перче!

Хочемо обмінятися з тобою думками про таку філософську категорію як право.

До нас у район надійшла партія пива — 59 бочок — з чернігівського пивзаводу «Десна». Скуштували ми його — якась жахлива кислятина. Довелось санітарному лікареві райепідемстанції заборонити пускати його в продаж, а на завод було відправлено телеграму. Проте відповіді на неї не надійшло. Довелось посилати другу. І тільки тоді адміністрація Чернігівського пивооб'єднання вибухнула гнівним меморандумом: яке таке, мовляв, право має райепідемстанція бракувати наш продукт!!

Оце ж ми й просимо тебе, Перче, вияснити: чи не провідало керівництво Чернігівського пивооб'єднання про якісь нові, невідомі нам правила, згідно з якими заводові «Десна» дається повне і безроздільне право поїти людей, замість доброякісної продукції, якимось непотребом, а санітарна служба проти цього не має права і пискнути!

Тим більше, що це — не поодинокий випадок. Таке ж, з дозволу сказати, пиво одержували й наші сусіди — володарці та ставищанці. То ж і їм, гадаємо, цікаво буде дізнатися, мають чи не мають вони право дати по руках бракоробам!

М. ПАВЛОВСЬКИЙ,
директор об'єднання громадського харчування Тетіївського районного споживчого товариства.
І. БАБІЙ,
ст. юрисконсульт.

Київська область.

Кажуть, для того, щоб по-справжньому взнати людину, треба з нею з'їсти пуд солі. Для нас, працівників Чернігівського м'ясокомбінату, пуд солі — нездійсненна мрія. Принаймні, цього року «Артемсіль» із запланованих 414 тонн не поставила нам жодного кілограма. Звичайно, ми і без солі можемо охарактеризувати наших постачальників, які у відповідь на безліч нагадувань мовчать. А от працювати без солі ми не можемо. Хоч виробництво зупиняй!

Г. ШЕСТЮК,
начальник відділу постачзбуту Чернігівського м'ясокомбінату.

Мал. А. ЩЕРБАКА

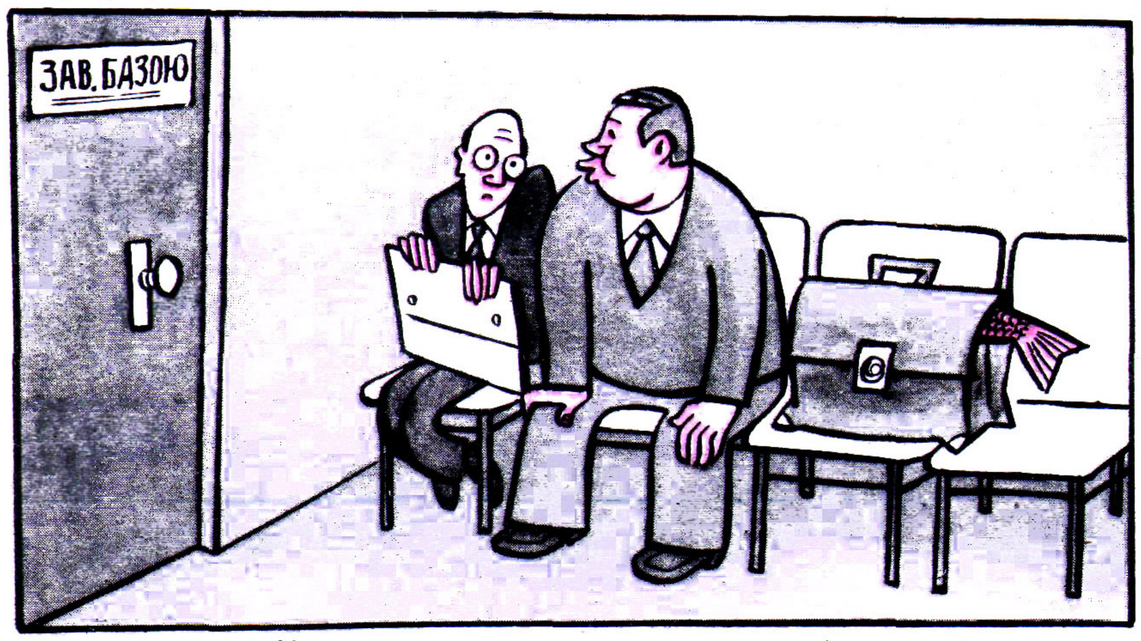

— Не знаєте, на копченого ляща він клює?

ПОПЕРЕДИВ

Замислився батько. Він думку гадає:
«Не сокіл мій хлопець, одначе літає.
Літа з установи, з заводу літа...
Отак і минають найкращі літа».
Сердито він каже «летючому сину»:
— Державі влітає оце в копійчину.
Доволі літати. Послухайся татка,
Бо, врешті, примусять піти на посадку.

Марко МЕЛАМЕД.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

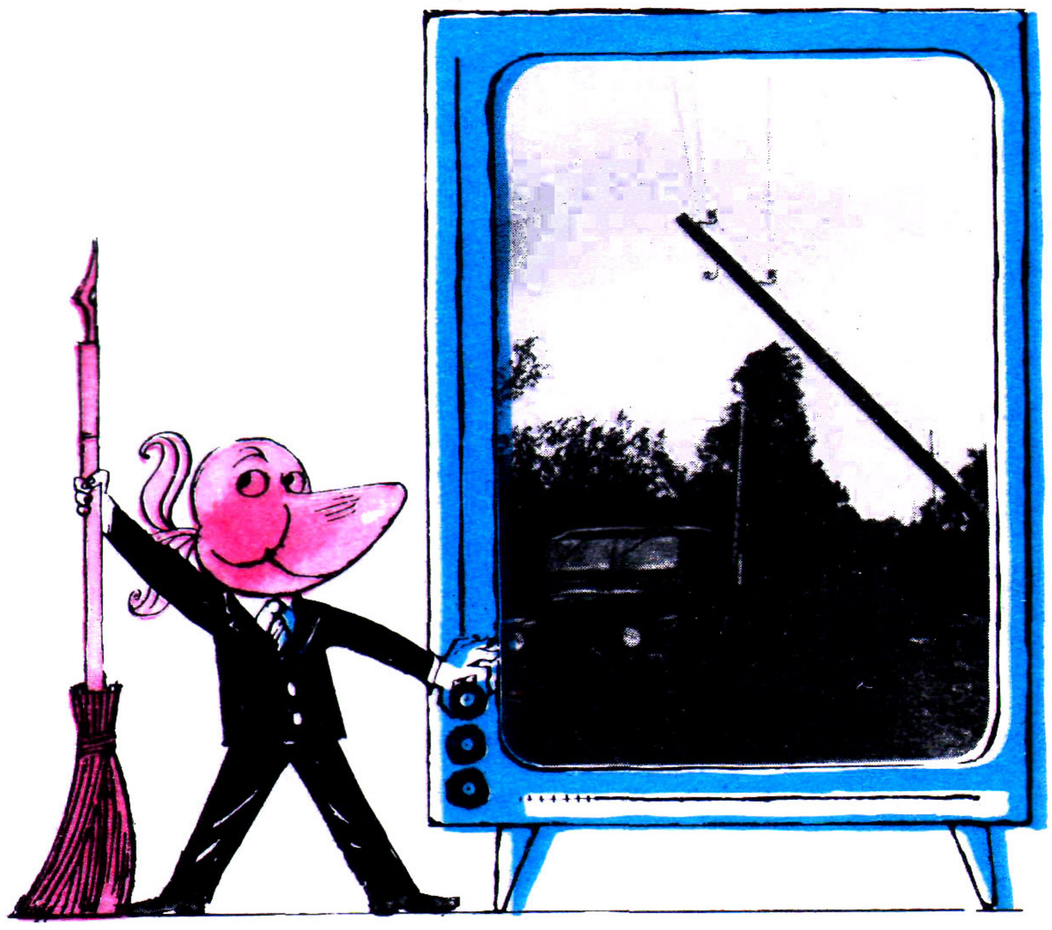

Добридень, шановні телеглядачі!

«Траса відчайдушних» — так називається ця ділянка шляху між селами Згурівкою і Черевком Яготинського району на Київщині. Лиш той, хто має міцні нерви і повністю зневажає небезпеку, може безтрепетно проїхати під оцим нахиленим над дорогою стовпом електролінії, котрий тримається тільки на дротах.

Агов, сміливці! Поспішайте скористатися нагодою перевірити свою мужність.

На цьому — до побачення. До наступного телебачення!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ПАВЛИХА» — Любляна, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ЄЖ» — Бєлград.

perec-ua.
perec-ua.

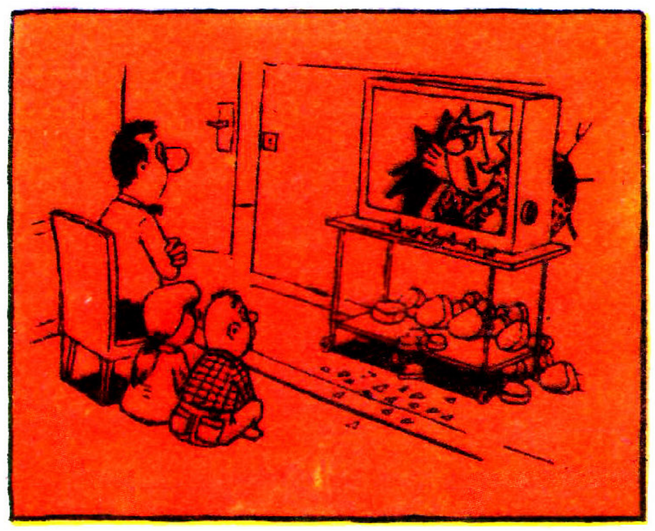

— Обід уже на столі!

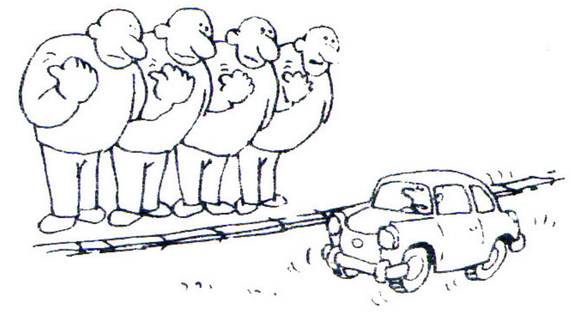

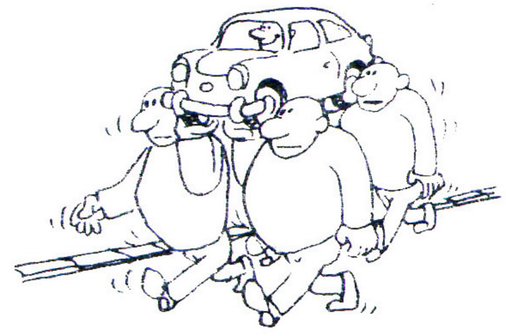

Без слів.

Петер ГРЕГОР

Смерть в універмазі

ГУМОРЕСКА

Інспектор Боровічка протиснувся через натовп цікавих і схилився над мертвим. Потім запитливо подивився на лікаря поліції.

— Інфаркт, — промовив доктор Хенессі, — звичайний інфаркт.

— Дивно, — прошепотів інспектор, дивлячись мертвому в обличчя, на якому застиг вираз подиву. — Дивно... Вже п'ятий аналогічний випадок у цьому універмазі, і в тому ж самому відділі. П'ята загадкова смерть, і кожного разу нікого було звинуватити, не було підозрюваних, не було мотивів, а жертв ніхто перед цим не бачив і не знав.

— Ви обслуговували того пана? — спитав інспектор у продавщиці, молодої привабливої дівчини з острахом у блакитних красивих очах.

— Так, — прошепотіла дівчина. Інспектор Боровічка відвів її убік.

— То скажіть, що саме трапилось з тим паном? Так само, як із попередніми... людьми? — Хотів сказати «жертвами», та чим більше дивився в її очі, тим більше переконувався, що жертвою від неї ніхто не може впасти в такий спосіб.

Крім цього, інспектор вже давно вивчив усе про цю дівчину, таку красиву і безвинну ще після першого випадку, коли вивчав її особистий лист покарань. Він був чистий, наче перший сніг. П'ятий труп, але не було найменшої ниточки, котра навела б руку справедливості на вбивцю.

— Що робити? — довго думав інспектор за своїм робочим столом. І додумався. Приліпив собі вуса, замотав шию шарфом, згорбився, натягнув глибше на лоба капелюха, до гаманця про всяк випадок поклав таблетку нітрогліцерину. Озброєний таким чином, прийшов в універмаг у відділ шкіряної галантереї, який уже все місто називало «моргом».

Дівчина, як завжди, стояла за прилавком, невинна, ніби вівця каракульської породи, красива, наче манекенниця з телевізійного шоу «Купуйте у нас». Боровічка підійшов до прилавка. Не встиг привітатись, як вона відповіла ніжним голосом і спитала його, що він хоче купити. Це інспектора так здивувало, що в нього одразу відклеїлися вуса.

— Рукавиці, — буркнув під ніс, бо не хотів, щоб вона впізнала його по голосу.

— Дивіться, будь ласка! Вибирайте. Маємо шкіряні, лайкові, на ваті, без вати, робочі, для водіїв. А колір? Хочете вибрати світлі, темні? Шкода, що інших кольорів не виробляють.

— На шість пальців, — буркнув інспектор, — і швидше! — кинув злим оком на продавщицю.

— Вибачайте, дуже вибачайте, але, мабуть, ваше прохання важко буде виконати. Скільки тут працюю, ще не привозили рукавиць на шість пальців, хоча їх, може, й виробляють. Знаю, що одна людина з п'яти тисяч має на руках шість пальців, і здається, мені, що й про таких замовників ми повинні дбати. Я спитаю у завідуючого відділом, він уже двадцять років працює тут і, може, більше інформований, ніж я. Приходьте, будь ласка, завтра.

— Я хочу мати рукавиці сьогодні!

—То добре. Почекайте мене хвилинку, я піду до завідуючого. Він, правда, буде лаятися, що я залишила відділ, але ми тут для покупців, а не для того, щоб прилавок підпирати. Хіба не так?

Дівчина зникла, а інспектор тремтячою рукою намацав таблетку нітрогліцерину. Тепер йому було ясно, як все відбулося. А ще через хвилину він зрозумів, що лише завдяки нітрогліцерину не став шостим трупом у відділі шкіряної галантереї: дівчина поверталася з сяючою посмішкою, радісно вимахуючи рукавицями на шість пальців...

З словацької переклав Василь КУХАРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «На літні канікули» — так називалася замітка (№ 9 журналу), в якій повідомлялося про те, що бані № 4 та № 7 у місті Миколаєві довгий час не працюють, а керівники міськпобуткомбінату на численні скарги лише відповідають, що бані ці ось-ось стануть до ладу.

Перший заступник голови виконкому Миколаївської міськради Н. Є. Янишевський повідомив редакцію, що факти, викладені у замітці, відповідають дійсності. В результаті вжитих заходів бані тепер працюють.

★ У замітці «Змагання з діловитості» («Перець» № 10) писалося про те, що у колгоспі імені Горького (Ізяславський район) майже рік не діють телефони.

Як повідомив редакцію головний інженер Хмельницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Д. С. Савчук, після ремонту лінійно-кабельних споруд телефони працюють нормально.

★ Про те, що лісник Черменського лісництва Дубровицького лісгоспзагу Томилович А. А. байдуже ставився до своїх обов'язків, погано охороняв ліс, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Начальник Ровенського обласного управління лісового господарства і лісозаготівель Є. Г. Фертюк повідомив редакцію, що за самовільну вирубку лісу лісника Томиловича з роботи звільнено.

★ У листі, що надійшов до редакції, пасажири вагона № 13 поїзда № 131 Харків—Одеса скаржилися на те, що провідник цього вагона Любчанський Л. М. був напідпитку, не оголошував зупинок, через що деякі пасажири проїхали свої станції.

Заступник начальника Одеської залізниці І. С. Шеверняєв повідомив, що лист розглянуто у колективі вагонної дільниці Одеса—Головна. Любчанського Л. М. переведено на роботу, не пов'язану з обслуговуванням пасажирів. За відсутність належного контролю за роботою поїздної бригади начальнику поїзда Омелянюк В. І. оголошено догану.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перец» № 22 (1088) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17. 10. 80. Підписано до друку 03. 11. 80. БФ 10257. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05204. Тираж 2.900.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Рік у рік Сполучені Штати збільшують асигнування на військові витрати.

(З газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

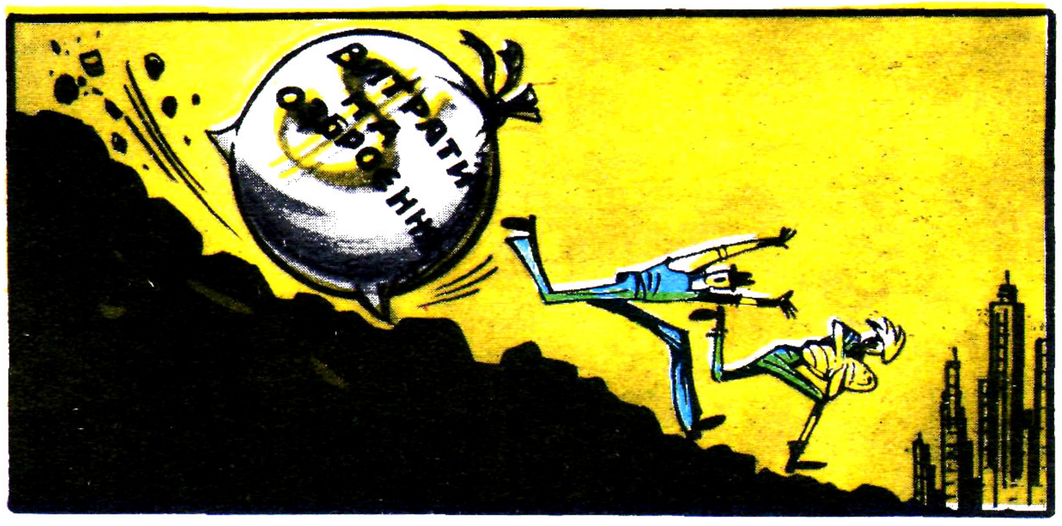

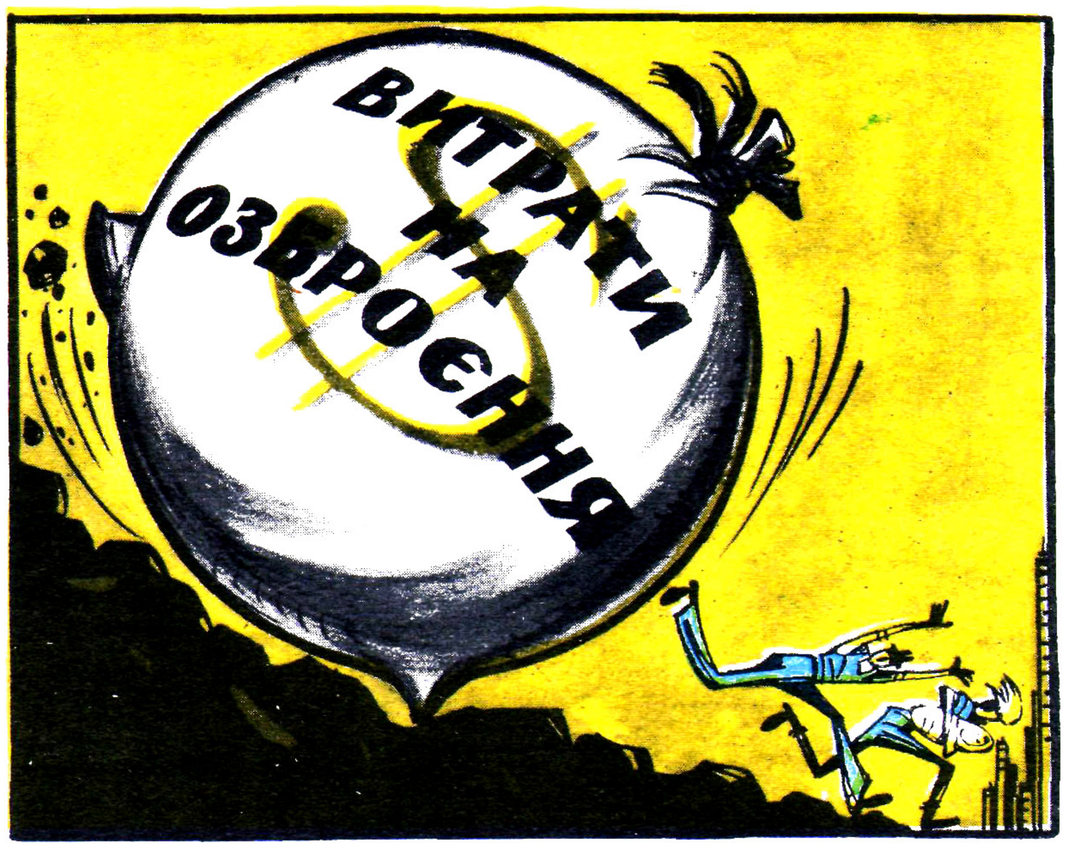

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Стартовий майданчик.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Театр тіней.